

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2020

Cena \$ 2.50

APRIL 2020

Sv. Klement Maria Hofbauer - Dvořák

Uplynulo 200 roků od smrti tohoto moravského světce

Sv. Klement Maria Hofbauer
(* 26. 12. 1751 † 15. 3. 1820)

Úvodem si vysvětlíme, proč má tak mnoho obyvatel České republiky německé příjmení. Poněmčování západních Slovanů probíhalo po mnoho století, více než tisíc roků. Do Čech postupovalo od jihu, západu a severu, na Moravu většinou od jihu. Je skutečností, že na Moravu se německý jazyk šířil od hlavního města Rakouska Vídně (něm. Wien) přes město Znojmo až k moravské metropoli Brnu. Potom dále k městům Svitavy, Olomouc, atd. Stálá, úředně registrovaná a většinou už málo proměnná příjmení lidé žijící na našem území používali až počínaje vládou císařovny Marie Terezie (panovala v letech 1740–1780). Jaké příjmení po otci dostanou potomci rodiny, to záleželo hlavně na přání a rozhodnutí hlavy té které rodiny. V odůvodněných případech bylo možné svoje příjmení úředně změnit.

A tak se stalo, že dne 26. 12. 1751, v Rakouském císařství, v markrabství moravském, v obci Tasovice u města Znojma, se narodil chlapec, kterému bylo při křtu dáno jméno Jan. Byl devátým ze dvanácti dětí. Jeho otec se jmenoval Petr Pavel Dvořák a pocházel z Moravských Budějovic. V obci Tasovice převzal malé rolnické hospodářství a k ně-

mu také řeznictví. Janova matka Marie, rozená Steerova, ovдовěla, když bylo Janovi 6 apůl roku. Jan v dětství toužil po kněžském povolání, ale jeho chudá matka neměla na studie dost peněz. Dala proto chlapce v 15 letech do učení ke znojemskému pekaři Františku Dobšovi.

Po svém vyučení pracoval Jan v nedalekém Louckém premonstrátském klášteře a zároveň po dobu 4 roků navštěvoval tamní gymnázium. Studium ukončil maturitou ve svých 26 letech. Od roku 1779 pracoval, jak bylo tehdy častým zvykem, v hlavním městě rakouského císařství Vídně jako pekařský tovaryš. To už pod příjmením Hofbauer. Jeho mistr ho chtěl oženit se svou dcerou a předat mu pekařskou živnost. Jan však se stejně smýšlejícím přítelem odešel do Itálie. Oba společně navštívili město Řím a v Tivoli požádali o přijetí do tamní poustevny. Biskup Barnabas Chiarmonti (pozdější papež Pius VII.) jim oběma dne 23. 1. 1783, o svátku sv. Klementa z Ancyry, předal poustevnické hábity. Toho dne Jan Hofbauer přijal dvě nová jména: Klement Maria. První mu bylo připomínkou dne přijetí poustevnického hábitu, druhé věrnosti k Matce Boží, kterou často vzýval.

Rodný dům sv. Klementa v Tasovicích u Znojma, dnes na jeho místě stojí kostel jemu zasvěcený

Dům na Václavském náměstí ve Znojmě, kde se Klement Maria Hofbauer vyučil pekařem

Touha po kněžství ho přivedla zpět do Vídně. Pustil se znovu do práce v pekařství a přitom navštěvoval katechetský kurs. Zanedlouho si ho všimly 3 bohaté v Boha věřící šlechtičny. Ty se rozhodly, že mu finančně pomohou, aby mohl studovat na kněze. Mnozí učitelé na teologické fakultě ve Vídni však byli svým přesvědčením osvícenci. Klement Maria brzy poznal, že se názorově rozcházejí s čistou církevní naukou. Se svým spolužákem Tadeášem Hýblem proto studium ve Vídni přerušili a vydali se za zdrojem čisté nauky do Říma. Tam se seznámili s kongregací Nejsvětějšího Vykupitele – s redemptoristy – a stali se jejími členy. Řeholní sliby složili dne 19. 3. 1785. O 9 dnů později, dne 28. 3. 1785, byli oba vysvěceni na kněze. Po dokončeném vzdělání byli pak z kláštera Frosinone posláni do střední Evropy, aby tam rozšířili svou řeholní rodinu.

Pokračování na str. 21

*Foto na titulní straně:
Chrám Panny Marie na nábreží
(Maria am Gestade) ve Vídni,
kde je sv. Klement pochován.
Na vloženém obrázku je
detail jeho náhrobního kamene.*

Aleluja, živ buď nad smrtí slavný vítěz!

Velikonoční požehnání

Všemohoucí Bůh
přijal Kristovu oběť za spásu světa:
ať vás chrání před nákazou hříchu
a ať vám žehná.

Všemohoucí Bůh
nás obnovil vzkříšením svého Syna:
ať vám dá účast na jeho nesmrtelnosti
a ať vám žehná.

Všemohoucí Bůh
proměnil utrpení svého Syna ve slávu:
ať promění i vaše zármutky v radost
a ať vám žehná.

Požehnej vás všemohoucí Bůh,
Otec i Syn + i Duch svatý.

Amen.

Kristův pokoj
ať je s vámi se všemi,
láska Boží
ať vás stále provází,
Duch Svatý
ať vás posvěcuje,
dobrotivý Pán
ať vám udělí stále
zdraví duše i těla.

To vám i vašim rodinám
o letošních Velikonocích vyprošují
misionáři z Chicaga

Mons. Dušan Illadiš
Fr. Stanislav Bindas

Andělé jim řekli:
„Proč hledáte živého mezi mrtvými?
Není tady, byl vzkříšen.“

Luk 24, 5-6

Prázdný hrob

Kde kámen byl, teď otvor do skály,
rouška jen a nepřítomné tělo
a němý úžas ženy z Magdaly,
vzpomínka, jak nebe burácelo,
a setníkova slova pod křížem.

Mrak slunce skryl a zachvěla se zem.
Tak proč ten údiv, oči uplakané?
Jen slov Jeho vzkličilo tu sémě,
předpověď, co má být, že se stane:
„... jen maličko a zase uzříte mě!“

Autor básně: Jiří Ceněk
Česká republika

LITURGICKÁ ČTENÍ

Zelený čtvrtek - 9. dubna 2020

Mše na památku Večeře Páně

1. ČTENÍ - Ex 12,1-8,11-14

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi a Áronovi v egyptské zemi: „Tento měsíc bude pro vás začátkem měsíců; bude to pro vás první měsíc v roce. Řekněte celému společenství Izraele: 'Desátého dne tohoto měsíce ať si každý opatří beránka pro rodinu, jehně pro dům. Jestliže však je rodina tak malá, že beránka sníst nestačí, ať si vezme ze sousedství, které je (tomu) domu nejbližší, tolik osob do počtu, kolik stačí beránka sníst. Beránek ať je bezvadný, ve stáří jednoho roku, sameček. Můžete ho vzít z jehnat nebo kůzlat. Uchováte ho až do čtrnáctého dne tohoto měsíce, kdy ho k večeru zabije celé shromážděné společenství Izraele. Pak ať vezmou trochu jeho krve a pomažou jí obě veřeje i příčný trám (nad nimi) v domech, kde ho budou jíst. Ať jedí maso tu noc, ať ho jedí pečené na ohni s nekvašenými chleby a hořkými bylinami. Budete ho pak jíst takto: Mějte přepásaná bedra, obuv na nohou a hůl v ruce, a jezte ve spěchu. Neboť je to Hospodinova Pascha (Přejítí). Oné noci přejdu egyptskou zemi a pobiji všechno prvorozené v egyptské zemi jak u lidí, tak u dobytka. Nad všemi egyptskými bohy vykonám soud. Já, Hospodin. Pro vás však bude krev beránka sloužit jako znamení v domech, že tam přebýváte. Když uvidím krev, přejdu vás, a tak uniknete ničící ráně, až budu zabíjet po egyptské zemi. Tento den si uchováte jako památný a budete ho slavit po všechna svá pokolení jako ustanovení věčné.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 11,23-26

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku.“ Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, čiňte to na mou památku.“ Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

EVANGELIUM - Jan 13,1-15

Slava svatého evangelia podle Jana.

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti. Bylo to při večeři. Ďábel už vnukl Jidášovi Iškariotskému, synu Šimonovu, myšlenku, aby ho zradil. Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu. Proto vstal od večeře, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umývadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. Tak přišel k Šimonu Petrovi. Ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět; pochopíš to však později.“ Petr mu řekl: „Nohy mi umývat nebudeš! Nikdy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyjí, nebudeš mít se mnou podíl.“ Šimon Petr mu řekl: „Pane, tak mi umyj nejen nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu odpověděl: „Kdo se vykoupal, potřebuje si umýt jen nohy, a je čistý celý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl totiž, kdo ho zradí; proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“ Když jim tedy umyl nohy, zase si vzal na sebe své šaty, zaujal místo u stolu a řekl jim: „Chápete, co jsem vám

udělal? Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“

Přenesení svátosti oltářní

na místo, které připomíná Getsemanskou zahradu - *zpívá se hymnus:*

Chvalte, ústa, vznešeného těla Páně tajemství,
chvalte předrahou krev jeho, kterou z milosrdenství,
zrozen z lůna panenského, prolil Král všech království.

Nám byl dán a nám se zrodil z Panny neporušené,
jako poutník světem chodil, sil zde zrna pravdy své,
skvělým řádem vyvrcholil svoje žití pozemské.

Na poslední večer k stolu s bratřími když zasedal,
beránka by s nimi spolu podle zvyku pojídal,
dvanáctero apoštolů za pokrm sám sebe dal.

Slovo v těle slovu dává moc chléb v tělo proměnit,
z vína Boží krev se stává. I když Pán je smyslům skryt,
stačí sama víra pravá srdce čisté přesvědčit.

Před svátostí touto slavnou v úctě skloňme kolena,
bohoslužbu starodávnou nahraď nová, vznešená,
doplň smysly, které slábnou, víra s láskou spojená.

Otci, Synu bez ustání chvála nadšená ať zni,
sláva, pocta, díkůvzdání naše chvály provází.
Duchu též ať vše se klaní, který z obou vychází. Amen.

Velký pátek - 10. dubna 2020

Památka umučení Páně

1. ČTENÍ - Iz 52,13-53,12

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hle, můj Služebník dojde úspěchu, bude povýšen, povznesen k velké vznešenosti. Jak mnozí budou nad ním žasnout! Neboť jeho podoba byla nelidsky zohavena, vzhledem se nepodobá člověku. On přivede v údiv mnohé národy, králové před ním zavřou svá ústa, neboť spatřili, co se jim neřeklo, zpozorovali, co dříve neslyšeli. Kdo uvěřil, co jsme slyšeli? Komu se ukázala Hospodinova moc? Vyrašil před ním jako výhonek, jako kořen z vyprahlé země. Neměl podobu ani krásu, aby upoutal náš pohled; neměl vzhled, abychom po něm zatoužili. Opovržený, opuštěný od lidí, muž bolesti, znalý utrpení, jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, potupený, od nás nevážený. A přece on nesl naše utrpení, obťžil se našimi bolestmi, ale my jsme ho pokládali za zbitého, od Boha ztrestaného a ztýraného. On však byl proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny, tížily ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily. Všichni jsme bloudili jak ovce, každý šel svou vlastní cestou. Hospodin na něho uvalil vinu nás všech. Byl týrán, ale podrobil se a neotevřel svá ústa; jako beránek vedený na porážku a jak ovce, která mlčí před stíhači, neotevřel svá ústa. Odstraňen byl souzením a nespravedlivým soudem. Kdo se stará o jeho právo? Vyrván byl ze země živých, pro zločin svého lidu byl ubit k smrti. Hrob mu vykázali se zločinci, posmrtný domov s boháči, ačkoli se nedopustil krivdy ani neměl v ústech podvod. Hospodinu se však zalíbilo zdrtit ho utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, užijí potomstvo, které bude žít dlouho, skrze něho se zdaří Hospodinův plán. Pro útrapy své duše uvidí světlo, nasytí se svým poznáním. Můj spravedlivý Služebník ospravedlní mnohé, neboť sám ponese jejich viny. Proto mu udělím mnohé a s reky rozdělí kořist proto, že sám sebe vydal na smrt, že se dal přičíst ke zločincům, když nesl hříchy mnohých a prosil za viníky.

2. ČTENÍ - Žid 4,14-16; 5,7-9

Čtení z listu Židům.

Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme svého vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci. V době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu (k Bohu). Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

PAŠIJE - Jan 18,1-19,42

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana.

Ježíš vyšel se svými učedníky za potok Kedron, kde byla zahrada. Vstoupil do ní, on i jeho učedníci. To místo znal i jeho zrádce Jidáš, protože se tam Ježíš často scházel se svými učedníky. Jidáš si tedy vzal vojenskou četú a od velekněží a farizeů služebníky a šel tam s pochodněmi, s lucernami a se zbraněmi. Ježíš věděl všechno, co na něj má přijít. Vystoupil tedy a zeptal se jich: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Řekl jim: „Já jsem to.“ Stál s nimi také zrádce Jidáš. Sotva jim tedy Ježíš řekl: „Já jsem to!“, couvli a padli na zem. Znovu se jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Už jsem vám přece řekl, že jsem to já. Hledáte-li mne, tyto zde nechte odejít.“ To proto, aby se splnilo jeho slovo: „Z těch, které jsi mi dal, nenechal jsem zahynout nikoho.“ Šimon Petr měl při sobě meč; vytasil ho tedy, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ten sluha se jmenoval Malchus. Ježíš však Petrovi řekl: „Zastrč meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi podal Otec?“ Tu se četa s velitelem a židovští služebníci zmocnili Ježíše a svázali ho. Napřed ho vedli k Annášovi. Annáš totiž byl tchán Kaifáše, který byl v tom roce veleknězem. Byl to ten Kaifáš, který dal židům radu: „Je lépe, když jeden člověk umře za lid.“ Šimon Petr a jiný učedník šli za Ježíšem. Tento učedník se znal s veleknězem, proto vešel s Ježíšem do veleknězova dvora; Petr však zůstal u dveří venku. Ten druhý učedník, který se znal s veleknězem, vyšel tedy ven, promluvil s vrátnou a přivedl Petra dovnitř. Vrátná se Petra zeptala: „Nepatříš také ty k učedníkům toho člověka?“ On odpověděl: „Nepatřím.“ Stáli tam sluhové a strážci velerady, kteří si rozdělali oheň, protože bylo chladno, a ohřívali se. Také Petr u nich stál a ohříval se. Velekněz se vyptával Ježíše na jeho učedníky a na jeho učení. Ježíš mu odpověděl: „Já jsem mluvil k světu veřejně. Já jsem vždycky učil v synagoze a v chrámě, kde se shromažďují všichni židé, a nic jsem nemluvil tajně. Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kdo slyšeli, co jsem k nim mluvil. Ti dobře vědí, co jsem říkal.“ Sotva to vyslovil, jeden ze služebníků velerady, který stál přitom, dal Ježíšovi políček a řekl: „Tak odpovídáš veleknězi?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže jsem mluvil nesprávně, dokaž, co bylo nesprávné. Jestliže však správně, proč mě biješ?“ Annáš ho pak poslal svázaného k veleknězi Kaifášovi. Šimon Petr stál u ohně a ohříval se. Řekli mu: „Nepatříš také ty k jeho učedníkům?“ On zapíral: „Nepatřím.“ Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, kterému Petr uťal ucho, řekl: „Copak jsem tě neviděl v zahradě s ním?“ Petr to však znovu zapřel. Vtom právě kohout zakokrhá. Od Kaifáše vedli Ježíše do vládní budovy. Bylo časně ráno. Sami do vládní budovy nevstoupili, aby se neposkvřili, ale aby mohli jít velikonočního beránka. Pilát tedy vyšel k nim ven a zeptal se: „Jakou žalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ Odpověděli mu: „Kdyby to nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.“ Pilát jim řekl: „Vezměte si ho vy sami a sudte ho podle vašeho zákona!“ Židé mu

odpověděli: „My nemáme právo nikoho popravovat.“ Tak se totiž mělo splnit Ježíšovo slovo, kterým naznačoval, jakou smrtí zemře. Pilát se vrátil do vládní budovy, dal Ježíše předvolat a zeptal se ho: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je to pravda?“ Po těch slovech vyšel zase ven k židům. Řekl jim: „Já na něm neshledávám žádnou vinu. Je však u vás zvykem, abych vám k velikonočním svátkům propustil jednoho vězně. Chcete tedy, abych vám propustil židovského krále?“ Oni znovu začali křičet: „Toho ne, ale Barabáš!“ Ten Barabáš byl zločinec. Potom Pilát vzal Ježíše a dal ho zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a provolávali: „Buď zdrav, židovský králi!“ a bili ho. Pilát vyšel znovu ven a řekl židům: „Hle, dám vám ho vyvést, abyste uznali, že na něm neshledávám žádnou vinu.“ Ježíš vyšel s tmovou korunou a v rudém plášti. Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“ Když ho však uviděli velekněží a služebníci, začali křičet: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Pilát na to řekl: „Vezměte si ho vy sami a ukřižujte, neboť já na něm neshledávám žádnou vinu.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože dělal ze sebe Syna Božího.“ Když Pilát uslyšel to slovo, ulekl se ještě více. Vešel proto zase do vládní budovy a zeptal se Ježíše: „Odkud jsi?“ Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: „Se mnou nechceš mluvit? Nevíš, že mám moc tě propustit, a že mám moc dát tě ukřižovat?“ Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora. Proto má větší vinu ten, kdo mě tobě vydal.“ Pilát se proto snažil ho propustit. Ale židé křičeli: „Když ho propustíš, nejsi přítel císařův. Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!“ Jak Pilát uslyšel ta slova, nařídil vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném Kamenná dlažba, hebrejsky Gabbatha. Byl den příprav na velikonoce, kolem poledne. Pilát řekl židům: „Hle, váš král!“ Ale oni se pustili do křiku: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, ale jen císaře!“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. Vzali tedy Ježíše. On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po jedné straně, a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: „Ježíš Nazaretský, židovský král“. Tento nápis četlo mnoho židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Proto židovští velekněží říkali Pilátovi: „Nepiš: 'Židovský král', ale: 'On tvrdil: Jsem židovský král.'“, Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem!“ Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části, každému vojákovi jednu; vzali i suknici. Suknice byla nesešitá, v jednom kuse setkaná odshora až dolů. Řekli si tedy: „Netřhejme ji, ale losujme o ni, komu připadne.“ Tak se měl splnit výrok Písma: „Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.“ Právě tak to vojáci udělali. U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Protože byl den příprav, takže mrtvá těla nesměla zůstat na kříži přes sobotu – tu sobotu totiž byl velký svátek – požádali židé Piláta, aby byly ukřižovaným přeraženy nohy a aby byli sňati. Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvním a druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. Ten, který to viděl, vydává o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy věřili. To se stalo, aby se splnil výrok Písma: 'Ani kost mu nebude zlomena.' A na jiném místě v Písmu se říká: 'Budou hledět na toho, kterého probodli.' Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmut Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzáli tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do pruhů plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat. Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u židů byl den příprav a hrobka byla blízko.

Velkopáteční přímlyvy (zkrácené podle breviáře)

S úctou a láskou si připomínáme umučení našeho Pána Ježíše Krista. Jeho smrt se stala světu pramenem života. Prosme proto Boha Otce: **Bože, vyslyš nás pro smrt svého Syna.**

Dej své církvi jednotu.
Ochraňuj našeho papeže Františka.
Posvěť svým Duchem všechny služebníky církve
a všechen věřící lid.
Rozmnož víru a poznání katechumenů.
Sjednot' všechny křesťany.
Přiveď židy k plnosti spásy.
Bud' světlem těch, kdo nevěří v Krista.
Dej i těm, kdo tě popírají, aby tě poznali z věcí, které jsi stvořil.
Veď státníky, aby správně smýšleli a rozhodovali.
Potěš všechny, kdo trpí.
Ujmi se zemřelých.

Bože, tvůj Syn, náš Pán Ježíš Kristus, se za nás ochotně vydal do rukou hříšníků a podstoupil muka kříže; prosíme tě, dej, ať jeho obět' přinese všem lidem spásu. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Uctívání kříže

Hle, kříž, na kterém umřel Spasitel světa.

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme ti!

(K uctění kříže se zpívají výčitky Spasitele.)

Lide můj, co jsem ti učinil? Řekni, čím jsem tě zarmoutil!

Já jsem pro tebe stíhal ranami Egypt a pobil jeho prvorozené,
a tys mě za to zbičoval a vydal na smrt.
Já jsem tě vyrval z rukou faraónových a vysvobodil tě z Egypta,
a tys mě vydal do rukou velerady.
Já jsem ti otevřel cestu mořem, a tys otevřel kopím mou hrud.
Já jsem tě v oblakovém sloupu vedl pouští,
a tys mě vlekl před Pilátův soud.
Já jsem tě vodil jako pastýř a sytil tě manou,
a tys mě tloukl a nasytil potupou.
Já jsem ti ve skále otevřel pramen vody živé,
a tys hasil mou žízeň žlučí a octem.
Já jsem kvůli tobě rozdrtil krále země Kanaán, a tys holi rozbil mou tvář.
Já jsem tě povýšil na lid královský, a tys mě korunoval korunou z trní.
Já jsem tě proslavil svými velikými skutky, a tys mě za to přibil na kříž.

Velikonoční vigilie - 11. dubna 2020

Slavnost velikonoční svíce

Požehnání ohně a velikonoční svíce

Bože, požehnej + tento oheň, ať nám připomíná tvého Syna, v němž nám zazářila tvá sláva.

Očisti naše srdce a dej, ať se v nás rozhoří veliká touha po tobě, aby světlo této veliké noci bylo předobrazem tvé slávy, kterou nám připravuješ ve svém království.

Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Ať slavné Kristovo vzkříšení naší tmu ve světlo promění.

Světlo Kristovo. - Sláva tobě, Pane.

Velikonoční chvalozpěv

Zajásejte již, zástupy andělů v nebi!
Zaskvěte se v slávě, božská tajemství!
K vítězství tak mocného Krále
zazní, polnice, a zvěstuj spásu!
Raduj se i ty, země, zalitá tak oslnivou září
a tonoucí v jasu věčného Krále,
pohled, jak na celém světě
rychle zmizely temnoty!
Raduj se i ty, matko Církvi,
zkrášlená leskem tak jasného světla!
A v mohutném zpěvu lidu
ať tento svatý dům Boží
zni ozvěnou té radosti! ...

Bohoslužba slova

1. ČTENÍ - Gen 1,1-2,2

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země však byla pustá a prázdná, temnota byla nad propastnou hlubinou a Boží dech vanul nad vodami. Tu Bůh řekl: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Bůh viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od temnoty. Bůh nazval světlo dnem a temnotu nocí. Nastal večer, nastalo jítro – den první. Potom Bůh řekl: „Ať je obloha uprostřed vod, ať odděluje jedny vody od druhých!“ A stalo se tak. Bůh udělal oblohu, která oddělila vody pod oblohou od vod nad oblohou. Oblohu nazval Bůh nebem. Nastal večer, nastalo jítro – den druhý. Potom Bůh řekl: „Ať se shromáždí vody, které jsou pod nebem, na jedno místo a ukáže se souš!“ A stalo se tak. Bůh nazval souš zemí a shromážděné vody nazval mořem. Bůh viděl, že je to dobré. Bůh řekl: „Ať vydá země zeleň, semenotvorné rostliny a ovocné stromy, které plodí na zemi ovoce nejružnějšího druhu, s jádry uvnitř!“ A stalo se tak. Tu země vydala zeleň, semenotvorné rostliny nejružnějších druhů a stromy nesoucí ovoce s jádry uvnitř, nejružnějšího druhu. A Bůh viděl, že je to dobré. Nastal večer, nastalo jítro – den třetí. Potom Bůh řekl: „Ať jsou svítilny na nebeské obloze, aby oddělovaly den od noci a byly jako znamení, ať označují údobí, dny a roky. Ať jsou svítilnami na nebeské obloze a osvětlují zemi!“ A stalo se tak. Bůh udělal dvě velké svítilny: svítilnu větší, aby vládla dni, a svítilnu menší, aby vládla noci, a hvězdy. Bůh je umístil na nebeskou oblohu, aby svítily na zem, vládly dni a noci a oddělovaly světlo od temnoty. Bůh viděl, že je to dobré. Nastal večer, nastalo jítro – den čtvrtý. Potom Bůh řekl: „Ať se hemží voda živočichy a ptáci ať poleťují nad zemí na nebeské obloze!“ Bůh stvořil velká vodní zvířata a všechny živočichy nejružnějších druhů, schopné pohybu, jimiž se hemží voda, a všechny okřídlené tvory nejružnějších druhů. Bůh viděl, že je to dobré. Bůh jim požehnal slovy: „Plod'te a množte se a naplňte vodu v mořích a ptactvo ať se množí na zemi!“ Nastal večer, nastalo

jitro – den pátý. Potom Bůh řekl: „Ať vydá země živočichy různého druhu: krotká zvířata, drobnou zvířenu a divokou zvěř nejrůznějšího druhu.“ A stalo se tak. Bůh udělal různé druhy divoké zvěře, krotkých zvířat a všechny druhy drobné zemské zvířeny. Bůh viděl, že je to dobré. Potom Bůh řekl: „Učiňme člověka jako náš obraz, podle naší podoby. Ať vládne nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad krotkými zvířaty, divokou zvěří a nad veškerou drobnou zvířenou, která se pohybuje po zemi.“ Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal slovy: „Plodte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji! Vládněte nad rybami moře, nad ptactvem nebe i nade všemi živočichy, kteří se pohybují po zemi.“ A připojil: „Hle, k jídlu vám dávám všechny semenotvorné rostliny, co jich je na zemi, a všechny stromy, které plodí ovoce s jádry uvnitř. Též veškeré divoké zvěři, všemu nebeskému ptactvu, všemu, co se pohybuje po zemi a má v sobě dech života, dávám za pokrm všechny zelené rostliny.“ A stalo se tak. Bůh viděl všechno, co udělal, a hle – bylo to velmi dobré. Nastal večer, nastalo jitro – den šestý. Tak byla dokončena nebesa, země a všechno, co je oživuje. Sedmého dne Bůh skončil své dílo, které udělal, a přestal sedmého dne s veškerou prací, kterou vykonal.

2. ČTENÍ - Gen 22,1-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Abrahám vstal časně zrána, osedlal osla, vzal s sebou dva své služebníky a syna Izáka. Naštípál dříví pro celopal a vypravil se na místo, které mu Bůh jmenoval. Třetího dne, když Abrahám zdvihl oči, uviděl zdaleka to místo. Tu pravil Abrahám svým služebníkům: „Zůstaňte zde s oslem a já s chlapcem půjdeme tamhle, abychom se klaněli, a pak se k vám vrátíme.“ Abrahám vzal dříví na celopal, naložil je na svého syna Izáka a do rukou si vzal oheň a nůž. A tak oba dva šli spolu. Cestou se Izák obrátil na svého otce Abraháma a řekl: „Otče!“ Odpověděl: „Co je, můj synu?“ Izák nato: „Hle, tady je oheň a dříví, ale kde je ovce k celopalu?“ Abrahám odpověděl: „Bůh si vyhlédne ovci k celopalu, můj synu“ – a šli oba dva spolu dál. Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Abrahám nazval to místo „Hospodin se stará“, proto se dnes říká: „Na hoře, kde se Hospodin stará“. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodpěl jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

3. ČTENÍ - Ex 14,15-15,1

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin pravil Mojžíšovi: „Co ke mně křičíš? Poruč synům Izraele, ať táhnou dál! A ty zdvihni svou hůl, vztáhni ruku nad moře a rozděl ho, aby synové Izraele mohli jít středem moře po souši. A já zatvrdím srdce Egyptanů, takže půjdou za nimi. Ukážu svou moc na faraónovi, na celém jeho vojsku, na jeho vozech a jezdcích, aby

Egyptané poznali, že já jsem Hospodin, když ukážu svou moc na faraónovi, na jeho vozech a jezdcích.“ Boží anděl, který šel před táborem Izraelitů, změnil místo a šel za nimi. Také oblačný sloup změnil místo a položil se za ně. Přišel tak mezi tábor Egyptanů a mezi tábor Izraelitů. Byla tma a mlha. Tak přešla noc a po celou noc se jedni nepřiblížili k druhým. Mojžíš vztáhl svou ruku nad moře a Hospodin hnál moře prudkým žhavým větrem po celou noc zpět a moře vysušil. Vody se rozdělily a voda stála jako zeď po pravici i po levici, takže synové Izraele šli středem moře po souši. Egyptané je následovali. Všichni faraónovi koně, jeho vozy a jezdci šli za nimi středem moře. Když nadešla doba ranní hlídky, pohleděl Hospodin z ohnivého a oblačného sloupu na tábor Egyptanů a způsobil zmatek v jejich táboře; zadrhl jim kola u vozů, takže mohli pokračovat v jízdě jen s velkými obtížemi. Proto Egyptané křičeli: „Utečme před Izraelem, vždyť Hospodin bojuje za ně proti Egyptanům!“ Hospodin nařídil Mojžíšovi: „Vztáhni svou ruku nad moře, aby se vody vrátily na Egyptany, na jejich vozy i jezdce!“ Když tedy Mojžíš vztáhl svou ruku nad moře, moře se vrátilo časně zrána na své původní místo. Egyptané přechali proti němu a Hospodin je vrhl doprostřed moře. Vody se valily nazpět a zaplavily vozy i jezdce a celé faraónovo vojsko, které se hnalo za nimi do moře, a nezbyl z nich ani jeden. Synové Izraele však prošli středem moře po souši a voda jim stála jako zeď po pravici i po levici. Tak Hospodin vysvobodil v ten den Izraelity z moci Egyptanů a Izraelité viděli mrtvé Egyptany na mořském břehu a pocítili mocnou ruku, kterou Hospodin zasáhl proti Egyptanům. Lid se bál Hospodina a věřil jemu i jeho služebníkovi Mojžíšovi. Tehdy zazpíval Mojžíš se syny Izraele tuto píseň Hospodinů:

Chci zpívat Hospodinů, neboť je velmi vznešený,
koně i jezdce svrhl do moře.
Hospodin je má síla, jej opěvuji,
stal se mou spásou.
On je můj Bůh, a já ho chválím,
Bůh mého otce, a já ho oslavuji...

EPIŠTOLA - Řím 6,3-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponoření v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponoření do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Neboť jestliže jsme s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní i v jeho zmrtvýchvstání. Vždyť přece víme, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby ztratila svou moc hříšná přirozenost a my abychom už hříchu neotročili. Neboť kdo umřel, je osvobozen od hříchu. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Kdo umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za živící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Aleluja, aleluja, aleluja.

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý,
jeho milosrdenství trvá navěky.

EVANGELIUM - Mt 28,1-10

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Po sobotě, na úsvitu prvního dne v týdnu, přišla Marie Magdalská a druhá Marie podívat se na hrob. Vtom nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něj. Jeho zjev byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh.

Strachem z něho se strážci zděsili a klesli jako mrtví. Anděl promluvil k ženám: „Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše ukřížovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte a podívejte se na to místo, kam byl položen. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte. To jsem vám měl povědět.“ Ženy rychle odešly od hrobu a se strachem i s velkou radostí to běžely oznámit jeho učedníkům. Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim: „Buďte zdraví!“ Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí.“

Křestní bohoslužba

Svěcení vody

... Prosíme tě, Bože: Ať skrze tvého Syna sestoupí do tohoto křestního pramene síla Ducha svatého, aby všichni, kdo budou ve křtu spolu s Kristem pohřbeni, ve křtu s ním také vstali ze smrti k životu. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. - Amen.

Obnova křestního vyznání

Zřekněme se ducha zla a vyznejme víru v Krista Ježíše, zřekněme se hříchu a slibme, že chceme sloužit Bohu v jeho svaté církvi.

Chcete tedy žít ve svobodě dětí Božích, a zříkáte se proto hříchu?

Ano.

Chcete, aby vás nikdy hřích neovládl, a zříkáte se proto všeho, co k němu láká?

Ano.

Zříkáte se tedy ducha zla a všeho, co působí a čím se pyšní?

Ano.

Věříte v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země?

Věřím.

Věříte v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se narodil z Marie Panny, byl ukřížován a pohřben, vstal z mrtvých a sedí na pravici Otcově?

Věřím.

Věříte v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení mrtvých a život věčný?

Věřím.

Všemohoucí Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, nás vysvobodil z hříchu a dal nám život z vody a z Ducha svatého. Kéž v nás svou milost chrání, abychom byli s Kristem spojeni na věky věků. - Amen.

Zmrtvýchvstání Páně - 12. dubna 2020

1. ČTENÍ - Sk 10,34a.37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - Kol 3,1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Jan 20,1-9

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2. neděle velikonoční - 19. dubna 2020

1. ČTENÍ - Sk 2,42-47

Čtení ze Skutků apoštolů.

Křesťané setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali vše, co měli, a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolání ke spáse a církvi.

2. ČTENÍ - 1 Petr 1,3-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to k chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

EVANGELIUM - Jan 20,19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte

Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebců a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3. neděle velikonoční - 26. dubna 2020

1. ČTENÍ - Sk 2,14.22-28

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil: „Židé a všichni jeruzalémské obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: 'Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehл porušení. Oznámíš mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.'“

2. ČTENÍ - 1 Petr 1,17-21

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovani! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázní po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

EVANGELIUM - Lk 24,13-35

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauz, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izrael. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časné ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti

přý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

4. neděle velikonoční - 3. května 2020

1. ČTENÍ - Sk 2,14a.36-41

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“ Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obraťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2. ČTENÍ - 1 Petr 2,20b-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovani! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho slépečkách. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo křížce, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

EVANGELIUM - Jan 10,1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovci. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovčím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechny. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. března 2020

Politické události

Nouzový stav v České republice z důvodů šíření koronaviru

Nouzový stav je státní krizové opatření vyhlášené v případě závažných živelních, ekologických nebo průmyslových katastrof, nehod nebo jiného nebezpečí, které ve značném rozsahu ohrožují životy, zdraví nebo majetkové hodnoty anebo vnitřní pořádek a bezpečnost. Ve čtvrtek 12. března vyhlásila vláda nouzový stav kvůli šíření koronaviru na 30 dnů, na delší dobu by to musela udělat Sněmovna.

Koronavirus je souhrnné označení pro čtyři rody virů, které způsobují onemocnění u lidí a zvířat s různým stupněm závažnosti. Koronavirus může způsobit běžné nemoci, jako je nachlazení, ale také smrtící choroby, jako je dýchací onemocnění zvané těžký akutní respirační syndrom (SARS) či infekci MERS. Z čínského města Wu-chan se v prosinci 2019 začal šířit nový typ koronaviru označovaný SARS-CoV-2. Způsobuje nemoc COVID-19.

Byly zakázány všechny veřejné i soukromé akce s účastí přesahující 30 lidí. Opatření se týká kulturních, sportovních či náboženských akcí, výstav i například veletrhů. Omezení se vztahuje i na uzavřená či otevřená sportoviště, včetně lyžařských středisek. Později byl počet účastníků akcí omezen na 10 lidí.

Bylo zakázáno cestovat z Česka do zahraničí a znemožněn vstup cizinců do země. Výjimkou byli přeshraniční pracovníci, kteří trvale pracují v zahraničí do vzdálenosti 100 km od hranic. Toto bylo později omezeno tak, že lidé mo-

hou vycestovat za prací, ale musí v cizině zůstat bydlet, pokud se vrátí, musí jít na 14 dnů do karantény. Výjimkou jsou stále pracovníci ve zdravotnictví. Byly zavřeny všechny obchody s výjimkou potravin, lékáren, drogerií, benzinových pump a některých dalších. Opatření platí i pro služby, jako jsou mimo jiné kadeřnické a kosmetické salony. Naopak banky či pobočky pošty fungují normálně.

Také musí být zavřeny všechny restaurace, pivnice, bary a podobná zařízení. Výjimka platí pro zaměstnanecké či vězeňské stravování. Zákaz se nevztahuje na prodej výdejovým okénkem na jídla s sebou.

Pro veřejnost byly zavřeny posilovny, bazény, sportoviště, zábavní zařízení a knihovny. Byla zpřísněna kontrola na hranicích, zůstalo otevřeno jen 11 hraničních přechodů, je prakticky dovolena jen doprava, která zajišťuje zásobování. Policii při kontrole hranic pomáhá i armáda.

Byly uzavřeny všechny základní a střední školy. Prezenční výuku musely přerušit také vysoké školy. Podle možností výuka elektronickou formou. Většinou se zadávají úkoly prostřednictvím e-mailu. Pokud školy budou uzavřeny do 1. června, posunou se termíny přijímacích zkoušek na střední školy i maturit.

Vláda uvolnila z rezervy půl miliardy korun na nákup ochranných prostředků. Masky, ochranné oděvy a další materiál se dováží speciálními letadly z Číny, domácí výrobci pracují na plnou kapacitu. Z neděle na pondělí 16. března vláda vyhlásila karanténu pro celé Česko nejprve s platností do 24. března. Později

prodloužila omezení volného pohybu do 1. dubna. Platí zákaz vycházení bez zakrytých úst a nosu. Protože ochranné roušky nejsou nikde k dostání, tak je prakticky celý národ začal podomácku vyrábět. Vycházet mohou lidé jen do práce a na nutné nákupy. V čase od 8 do 10 hodin si mají podle vlády nakupovat jen lidé nad 65 let. Pomocí mobilů a platebních karet je možné zmapovat pohyb nakažených osob a kontaktovat lidi, kteří stykem s nimi mohli být nakaženi.

Situace v České republice ke 30. březnu

Ministerstvo zdravotnictví změnilo podmínky pro testování na COVID-19. Nově stačí, když nemocný vykazuje alespoň jedno z klinických kritérií, jako jsou horečka nad 37,5 stupně Celsia, suchý kašel nebo dušnost. Česko mělo k 30. březnu 2 817 nakažených. Testů bylo provedeno přes 40 tisíc. Zemřelo 16 lidí, 11 se naopak uzdravilo.

Ministerstvo zdravotnictví nařídilo omezený pohyb na veřejném prostranství maximálně ve dvou lidech. Výjimku platí na členy domácnosti, výkon povolání, podnikání nebo účast na pohřbu, na které se limit dvou lidí nevztahuje.

Ze Slovenska

Volby na Slovensku vyhrálo Matovičovo hnutí OLaNO

Slovensko míří k výrazné politické změně. Parlamentní volby, které se tam konaly v sobotu 29. února, vyhrálo hnutí Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti OLaNO s 25,02 % hlasů, druhý je Směr s 18,29 %. Na třetí příčce je opoziční strana Jsme rodina. S přízní 8,24 % voličů předstihla krajně pravicovou stranu Kotlebovci-Lidová strana Naše Slovensko (LSNS) s podporou 7,97 % voličů. Do parlamentu se dostaly i strany Svoboda a solidarita

(SaS, 6,22 %) a Za lidi exprezidenta Kisky (5,77 %).

Překvapivě – oproti průzkumům i povolebním odhadům – zůstala těsně pod volebním prahem koalice neparlamentních stran Progresivní Slovensko/Spolu, která loni na Slovensku vyhrála volby do Evropského parlamentu. Z Progresivního Slovenska rovněž vzešla nynější prezidentka Zuzana Čaputová. Práh je u koalic sedmiprocentní, PS/Spolu má 6,96 %. Do sněmovny se opět nepodařilo dostat Křesťanskodemokratickému hnutí KDH, které získalo jen 4,65 %. Z parlamentu poprvé vypadlo v minulých volbách 2016, když získalo 4,94 % hlasů.

Igor Matovič, který se jako předák vítězného OLaNO stane premiérem prohlásil, že pokud má budoucí parlamentní koalice prosadit reformy, jako například zavedení bezpečnostních prověrek soudců, potřebuje mít ve 150 členné Národní radě ústavní většinu, tedy alespoň 90 hlasů. „Slibuji, že se spolu s partnery z demokratické opozice pokusíme vytvořit tu nejlepší vládu, jakou jsme kdy měli,“ řekl v prvním povolebním projevu.

OLaNO vsadilo v předvolební kampani na téma boje proti korupci, zdůraznění potřeby politické změny a snažilo se oslovit nevoliče i sympatizanty jiných stran, jež jsou nespojeni s poměry v zemi.

Zhruba 4,4 milionu oprávněných voličů si mohlo vybrat z více než dvou desítek stran, hnutí a koalic. Zatímco popularita Směru-SD dlouhodobě klesala, obliba OLaNO v posledních týdnech výrazně stoupla. Postupně snižovalo náskok Směru-SD a v posledním průzkumu volebních preferencí se hnutí stalo nejsilnější stranou.

Ficův Směr byl u moci s výjimkou necelých dvou let nepřetržitě od roku 2006. V předchozích volbách v roce

2016 Směr-SD dostal 28,28 % a o čtyři roky dříve rekordních 44,4 % hlasů.

Účast v letošních volbách dosáhla 65,8 procenta. Před čtyřmi roky přitom byla pouhých 59,8 %.

Matovič představil novou vládu.

V parlamentu bude mít ústavní většinu

Vítězové slovenských voleb se dohodli na vytvoření nové koalice. Oznámil to šéf hnutí Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti (OLaNO) Igor Matovič, který se dohodl s dalšími třemi stranami, a to s populistickým hnutím Sme rodina, dále s liberální stranou Svoboda a solidarita (SaS) a stranou Za lidi exprezidenta Andreje Kisky. Nová koalice obsadí ve 150členné sněmovně 95 křesel a bude tak mít v parlamentu ústavní většinu. Kiska se jednání o vytvoření čtyřkoalice nezúčastnil kvůli potížím se srdcem a nakonec oznámil, že se ze zdravotních důvodů vzdá získaného mandátu poslance. Předsedou strany Za lidi, kterou loni založil, ale zůstane. Předseda koaličního hnutí Sme rodina Boris Kollár se stane předsedou parlamentu.

Slovenská prezidentka Zuzana Čaputová jmenovala v sobotu 21. března novou koalici vládu. Premiérem je Igor Matovič (OLaNO), vicepremiéry jsou Richard Sulík (SaS), Veronika Remišová (Za lidi) a Štefan Holý (Sme rodina). Matovičovo hnutí obsadí polovinu křesel v šestnáctičlenném kabinetu např. ministrem vnitra se stane někdejší šéf armádní rozvědky Roman Mikulec, ministrem financí Eduard Heger, Jaroslav Nad' a ministrem životního prostředí poslanec a někdejší disident Ján Budaj.

Dalšími ministerstva obsadí např. ministryně spravedlnosti Mária Kolíková (Za lidi), ministr práce a sociálních věcí

Milan Krajniak (Sme rodina) a ministr zahraničních věcí Ivan Korčok (SaS), který byl dosud velvyslancem v USA a je považován za slovenskou diplomatickou špičku. Do úřadu nastoupí po návratu z Ameriky a přechází karantény.

Koaliční kabinet Igora Matoviče bude muset do 30 dnů předstoupit před slovenský parlament s programovým prohlášením a požádat poslance o vyslovení důvěry. Ve sněmovně má ale většinu.

Nejsilnější strana v dosluhujícím kabinetu, Směr-sociální demokracie (Směr-SD) expremiéra Fica, která je u moci s výjimkou necelých dvou let nepřetržitě od roku 2006, odejde do opozice.

Ekonomika

Ekonomická opatření v souvislosti s koronavirem

Omezení v souvislosti s koronavirem těžce postihují ekonomiku. Lidé zaměstnaní v pohostinství, v kutuře, ve službách, drobní podnikatelé a živnostníci zůstali den ze dne bez práce. Dlouhodobě zavírají i velké podniky např. automobilky Škoda. Vláda dělá řadu opatření, aby těmto lidem pomohla.

Povinnost podat daňové přiznání se pro fyzické osoby posune o tři měsíce. Nově tedy platí termín 1. červenec, namísto původního konce března.

Živnostníci, kterým vládní nařízení poškodilo podnikání, budou dostávat od státu 15 tisíc korun měsíčně po dobu trvání omezení.

Hotely a penziony mohou poskytovat službu lidem, kteří potřebují ubytování kvůli své práci, cizincům do té doby, než opustí ČR.

Obchody s potravinami budou muset bezplatně poskytovat ochranu na ruce například v podobě jednorázových rukavic.

Stát bude platit ošetřovné

rodičům dětí do věku 13 let, kteří s potomky zůstali doma v souvislosti s vládním nařízením. Rodič dostane 60 procent z platu po dobu, kdy jsou školy nepřístupné, a to i zpětně.

Závěrečná fáze EET (elektronické evidence tržeb) v podobě třetí a čtvrté vlny bude odložena o tři měsíce po skončení nouzového stavu. Po tuto dobu také nemusí podnikatelé tržby elektronicky evidovat.

Poslanci kvůli ekonomickým dopadům koronaviru upravili návrh státního rozpočtu. Navýšili jeho schodek na 200 miliard korun. Dosud vláda počítala se schodkem 40 miliard korun.

Kurzovní lístek

30. 3. 2020 (střed)

EUR, 1	27,315
Kanada, 1	17,478
USA, 1	24,759

Kultura

Zemřela zpěvačka

Eva Pilarová

Ve věku 80 let zemřela 14. března po dlouhé nemoci zpěvačka Eva Pilarová, kterou proslavily zejména duety s Waldemarem Matuskou včetně skladby Ach, ta láska nebeská. Věnovala se i jazzu, nejslavnější éru však zažila v 60. letech. Kvůli opatřením souvisejícím s epidemií koronaviru se nebude konat veřejné poslední rozloučení. V posledních týdnech byla zpěvačka v péči sester Boromejek.

„Pokládám ji za naši první jazzovou zpěvačku,“ prohlásil spisovatel Josef Škvorecký, který pro ni s odkazem na Ellu Fitzgeraldovou vymyslel přezdívku FitzPilarová. Trefil se, právě Ellu Fitzgeraldovou a Louise Armstronga považovala sama Pilarová za své největší vzory.

Brněnská rodačka Eva Bojanovská, která se proslavila pod příjmením svého prvního muže, by mohla za své životní číslo považovat trojku. Prožila tři manželství, přičemž emi-

grace prvních dvou partnerů ji za normalizace značně ztížila kariéru, třikrát vyhrála anketu Zlatý slavík a její hlas, s nímž původně zahájila operní studium, měl výjimečný rozsah tří oktáv.

Brzy však přešla k populární hudbě, prakticky hned po nástupu do pražského divadla Semafor za éry dvojice Suchý-Šlitř začala nahrávat. S Matušskou, který si ji pro píseň Ach, ta láska nebeská vybral osobně, pak zpívala často v Semaforu i Rokoku.

Díky semaforské dráze se objevovala rovněž před kamerou, a to nejen v záznamech slavných inscenací. Účinkovala v muzikálu Kdyby tisíc klarinetů, ve Zločinu v šantánu nebo v Dobře placené procházce, ale také v televizní komedii Magnetické vlny léčí a v seriálu Píseň pro Rudolfa III. Vystupovala rovněž s Karlem Gottem, ale také hostovala v muzikálech či na zahraničních festivalech od Berlína přes Helsinky po Havanu.

„Jsem ten typ, který se snaží mít neustále pozitivní myšleni,“ říkala o sobě. „Myslím si, že když je člověk vyrovnaný, tak energii nepostrádá - a já jsem velmi vyrovnaná, protože věřím v Boha,“ vyznala se interpretka slavných hitů Zlá noc, Kočka není pes, Oliver Twist či Je nebezpečné dotýkat se hvězd. Polistopadové období věnovala Eva Pilarová spíše swingu a jazzu, vydala také dvě vzpomínkové knihy a několik kuchařek, vedle koncertů zkoušela fotografovat a mihla se v seriálech Ohnivý kuře či Stopy života. O jejím životě vzniklo několik dokumentů, kde vyprávěla i o svém boji s rakovinou, o ztrátě kapely při letecké havárii nebo o podpisu na takzvané antichartě, za který se omluvila. V roce 2009 dostala Medaili za zásluhy.

Podle: www.idnes.cz

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Společná modlitba Otče náš

Papež František vyzval všechny křesťany, aby se o slavnosti Zvěstování Páně ve středu 25. března v pravé poledne společně pomodlili modlitbu Otče náš: „*V těchto dnech zkoušky, kdy se lidstvo chvěje před hrozbou pandemie, chtěl bych všem křesťanům navrhnout, aby svoje hlasy volající k nebi spojili. Vybízím hlavy všech církví a představitelů všech křesťanských společenství, spolu se všemi křesťany různých vyznání, volat současně k Nejvyššímu, všemohoucímu Bohu, recitací modlitby, kterou nás naučil Ježíš, náš Pán. Všechny tedy zv, aby se - několikrát denně - ale všichni společně ve středu, 25. března, v poledne, pomodlili všichni zároveň Otče náš. V den, kdy si mnozí křesťané připomínají, že bylo Panně Marii zvěstováno Vtělení Slova, kéž Pán vyslyší jednomyslnou modlitbu všech svých učedníků, kteří se připravují na oslavu vítězství Zmrtvýchvstalého Krista.*“

K této výzvě se připojila i Konference evropských církví a další ekumenická grémia. V České republice se k této iniciativě přidala Ekumenická rada církví v ČR a vyzvala všechny své členské církve, aby se v tento den ke společné Modlitbě Páně připojily, a vyjádřily tak jednotu a společenství, které jsou v dnešním čase tolik zapotřebí.

Papež udělil mimořádné požehnání Urbi et Orbi

V pátek 27. března v podvečer papež František předsedal na prázdném náměstí před Bazilikou sv. Petra v Římě eucharistické adoraci, kde nejprve rozjímal nad úryvkem z Markova evangelia (4,35-41) o utišení bouře na Genezaretském jezeře: „*Pán nás uprostřed bouře vybízi, abychom aktivovali solidaritu a naději, které mohou dát smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává. Pán se probouzí, aby probudil a oživil naši velíkonocní víru. Máme kotvu: v Jeho kříži jsme byli spaseni. Máme kormidlo: v Jeho kříži jsme byli vykoupeni. Máme naději: v Jeho kříži jsme znovuzrozeni a obejmuti, aby nás nic a nikdo neoddelil od Jeho výkupné lásky.*“

Potom následovala chvíle ztišení a modlitba Pod ochranu Tvou se utíkáme před mariánskou ikonou Salus populi romani z baziliky Panny Marie Větší a poklona před zázračným křížem z kostela sv. Marcela, který byl v roce 1522 nesen v procesi městem, aby v Římě skončil „velký mor“. Pod průčelím prostředního vchodu do baziliky pak byla v monstranci vystavena Nejsvětější svátost k adoraci, kterou provázely zvláštní litanie složené k této příležitosti. Na závěr adorace udělil papež Nejsvětější svátostí požehnání Urbi et Orbi určené městu Římu a celému světu, které je spojeno s možností získat plnomocné odpustky pro všechny, kdo jsou spojeni prostřednictvím televize, rozhlasu a dalších sdělovacích médií.

Církev umožnila získání odpustků v urgentních případech epidemie

Apoštolská penitenciárie v pátek 20. března vydala dekret, kterým umožňuje získání plnomocných odpustků lidem nakažených koronavirem, těm kteří je ošetřují, a stejně tak všem věřící-

cím, kteří se za ně modlí. Zároveň byla vydána také nóta, která připomíná, že v extrémních situacích je možné udělit hromadné rozhřešení.

Zmíněný dekret, uděluje zvláštní plnomocné odpustky. Ti nejvíce ohrožení je mohou získat už po modlitbě Věřím v Boha, Otče náš a Zdrávas Maria ve spojení s touhou po splnění obvyklých podmínek (svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysly Svatého otce) získání odpustků hned, jak to jen bude možné. Toto se týká osob nemocných koronavirem a dále pak osob, kterým lékař nařídil karanténu, zdravotnických pracovníků a rodinných příslušníků, kteří riskují svoje životy péčí o nemocné.

Ostatní si pro získání odpustků mohou vybrat z možností: návštěva Nejsvětější svátosti, eucharistická adorace, četba Pisma svatého po dobu alespoň půlhodiny, modlitba růžence, křížové cesty nebo Korunky k Božímu milosrdenství prosíc Boha o ukončení epidemie, úlevu pro nemocné a spásu zemřelých

Plnomocné odpustky může získat také věřící, který se v bezprostřední blízkosti smrti ocitne bez možnosti přijmout svátost pomazání nemocných a viatikum. V tomto případě se dopouští uctit ukřižovaného Ježíše nebo kříž.

Nóta Apoštolské penitenciárie se věnuje možnosti udělení kolektivního rozhřešení v případě závažné nouze. Kněz má podle možnosti předem uvědomit příslušného diecézního biskupa, kterému přísluší určit teritorium a případy ve vlastní církevní oblasti. Nóta také připomíná možnost vzbuzení dokonalé lítosti v případě, že se k umírajícímu nedostane kněz.

Minimálně 60 kněží zemřelo v Itálii na následky onemocnění koronavirem

Itálie je jednou z nejvíce zkoušených zemí v době pandemie koronaviru. Ke dni 30. 3. Zde bylo evidováno 97 689 nakažených. 10 779 mrtvých a 13 030 vyléčených. Mezi zemřelými na následky COVID-19 je tento měsíc nejméně 60 kněží.

Noviny Avvenire, které vlastní Italská biskupská konference, zveřejnily jména 51 diecézních kněží, kteří zemřeli po nakažení, a doplnily, že italské řeholní komunity informovaly o dalších devíti úmrtích souvisejících s koronavirem.

Většina zemřelých byla starší 70 let a někteří z nich měli běžné zdravotní problémy. Dosud nejmladším knězem, který zemřel na COVID-19 v Itálii, byl P. Paolo Camminati, který zesnul v nemocnici 21. března ve věku 53 let. Byl známý svou prací s mládeží, službou chudým, prací s Katolickou akcí a vášní pro hory. Byl farářem v kostele Panny Marie Lurdské v diecézi Piacenza, kde na následky stejného onemocnění zahynulo dalších pět kněží. K dalším italským diecízím, které ztratily kněze na nákazu koronavirem, patří Parma, Cremona, Milán, Lodi, Brescia, Casale Monferrato, Tortona, Trento, Bolzano, Salerno, Ariano Irpino, Nuoro a Pesaro. Mezi nemocnými je také padesátiletý biskup Derio Olivero z Pineroly.

Mezi kněžími a biskupy jsou také uzdravení. Jedním z nich je biskup Antonio Napolioni z Cremony, který se zotavil po desetidenní hospitalizaci a v pondělí 16. března se vrátil do svého domova.

Podle zpráv České biskupské konference

Učme se milovat a objímat svůj kříž!

Pastýřský list královéhradeckého biskupa Jana Vokála

Milovaní bratři a sestry v Kristu,

křesťan se pozná nikoliv podle toho, že nese svůj kříž, ale podle toho, jak jej nese: miluje jej a objímá, čímž se podobá Pánu. Přijímá svůj kříž s láskou stejně jako On, když Ho vedli na popraviště, kde jej proměnil v nástroj spásy.

Už léta žijeme v klidné a hojné době, která nás svou mírností ukolébala a snad i přivedla k duchovní pohodlnosti či lhostejnosti. Zvykli jsme si křížem se žehnat, o kříži často mluvit, ale málokdy ho musíme v každodenním životě skutečně nést, natož abychom si trpělivě osvojovali dovednost objímat ho a milovat. A ona je to skutečně dovednost, nejenom rozhodnutí nebo postoj. Snažíme se být jako náš Pán, ale nedaří se nám to. Jsme hříšní a slabí, někdy i lhostejní, a proto neustále potřebujeme trpělivě se učit lásce k Bohu a ke svým křížům.

Každoroční školou lásky ke kříži je zejména postní doba. V posledních desítkách let jsme si v ní museli někdy i složitě vymýšlet, čeho se vzdáme, co uděláme pro druhé a jak prohloubíme svou modlitbu. Letošní postní doba je jiná. Sama před nás postavila reálné kříže. Nemusíme už hloubat, čeho se zřekneme, protože skončila veškerá zábava mimo naše domovy. Nemusíme se ptát, komu pomoci, protože kolem nás a s námi žije ohromné množství potřebných, pro které je najednou životním ohrožením jít si nakoupit potraviny. Nemusíme se ptát, jak oživit jednotvárnost své modlitby, když i účast na nedělní bohoslužbě je náhle nemyslitelná a přístup ke svátosti smíření velmi obtížný.

Milovaní bratři a sestry v Kristu, modleme se za překonání současných obtíží, zasazujme se podle svých možností o jejich zmírnění, ale pokoušejme se je přijímat také jako dar. Jako nový dar, který je pro nás velikou příležitostí a výzvou obejmout reálný kříž. Pokorně se obrátit k Bohu, litovat svých hříchů, s vděčností Pánu pokleknout, vzít do ruky Růženec, breviář, Písmo svaté a zcela konkrétně pomoci potřebným. Je to příležitost učit se své kříže nejenom nést, ale i objímat a milovat.

Veškeré postní odříkání i modlitby se musí vždycky projevit ve skutečích lásky. Křesťané, tedy Kristovi učedníci, se poznají podle lásky (viz Jan 13,35), nikoliv podle vnitřního hnutí mysli. Křesťanská láska není souborem pocitů, ale skutků. Dnes vidíme skutky lásky všude kolem sebe, a to velice spontánní. Kolik z Vás chodí někomu jinému nakoupit, šije roušky, hlídá děti, či jinak pomáhá! Chtěl bych Vám za to vyjádřit převeliký dík, stejně jako lékařům, ošetřovatelům, zdravotníkům, pracovníkům charity a dalších podobných služeb, záchranářům, ale i prodávacům, řidičům dopravních prostředků, policistům a všem, kdo nezůstávají doma, protože musí sloužit i přes velké riziko, které z toho pro ně plyne.

Srdečně rovněž děkuji duchovním, kněžím a jáhnům, řeholnicím a řeholníkům, kteří ani přes zavřené kostely nepřestali plnit svou službu obětovat se Bohu za svěřený lid, slavit Eucharistii, nabízet konkrétní pomoc duchovní i praktickou. Má zvláštní podpora patří kněžím, kteří udělují svátost smíření v jakékoliv situaci, zejména nemocným. Zavřené chrámy nemohou zavřít naše srdce. Čím vzácnější je nám účast na bohoslužbě, tím hlouběji jsme zváni hovořit se svým Pánem v dialogu vlastního srdce i v rodinném společenství. Využijme tohoto období k obnově rodinné modlitby. Dopřejme dětem, aby znovu zakusily společnou modlitbu s rodiči, neboť ta je bude formovat a posvěcovat.

Zvlášť myslíme také na seniory, kteří zakoušejí veliké období samoty. Jejich vnoučata nechodí do školy, přesto se s nimi prarodiče nemohou potěšit. Blízcí jim často mohou jen přinést nákup a nechat ho přede dveřmi. Kéž je Vám, starým či nemocným, povzbuzením naše společná modlitba, ale i aktivita. Pišme seniorům dopisy, volejme jim, pomáhejme jim na dálku a modlitbou doprovázejme i všechny, kdo se o ně a o nemocné starají. Nezapomínejme, jak krásné pro ně je, když jim děti či vnoučata přijdou alespoň zamávat pod okno. Staří a nemocní lidé teď více než kdy jindy zakoušejí chvíle, kdy Ježíš z kříže volal na svého Otce, proč Ho opustil. I jejich kříž však vede k lásce. Můžeme říci, že je to láska o to větší, vznešenější a účinnější.

Milovaní bratři a sestry v Kristu, už teď je jasné, že letošní období postního sebezáporu neskončí ani Velikonocemi. Budeme je patrně slavit ve svých domovech, podrobnější pokyny obdržíte v blízké době. Chtěl bych Vás poprosit, abyste i takové Velikonoce v rodinách pojali skutečně svátečně a zbožně. Věřím, že během nich pocítíte, že kříž, který se po celý život společně učíme milovat a objímat, nás neubíjí, ale je nástrojem Boží spásy a věčnosti, která daleko přesahuje dny a roky, jež jsou nám vyměřeny na tomto světě. Až soudobé těžkosti pomínou, kéž z nich vyjdeme pokornější a moudřejší, hlouběji zamilování do Krista a jeho kříže.

Píši tento dopis o slavnosti Zvěstování Páně, jež je skrze naši nebeskou Matku Pannu Marii hmatatelným příslibem naší záchrany, vykoupení. Je svátkem naděje, ujištěním, že po noci se znovu rozední. S touto nadějí proto zdvihněme své kříže a vykročíme ve šlépějích Toho, který svůj kříž objímá a ten můj pozvedá, abych s Ním měl podíl v Božím království. On a Jeho láska vítězí, proto zvítězí i ten, kdo obejmeme svůj kříž.

Všechny Vás v této těžké době svěřuji pod mateřskou ochranu Panny Marie, vyprošuji Vám hojnost darů Ducha Svátého, pevné zdraví, odvahu a ze srdce Vám žehnám!

Váš

biskup + Jan Vokál

Modlitby v době šíření koronaviru

Hospodine, dobrý Bože, obracíme se k tobě ve své tísní.
Přiznáváme nejen svou omezenost, ale i bezmocnost.
Vracíme se k tobě a vyznáváme, že ty jsi všemohoucí.
Ty jediný jsi Pán. Jen tobě patří všechna moc a sláva.
Pokorně a se zahanbením v tváři přiznáváme,
že jsme byli příliš zahleděni do svých práv a nároků,
hledali příjemnost a pohodlí, zábavu či adrenalin,
nedbali jsme na druhé, ani na tebe a tvůj řád.
K přírodě jsme byli bezohlední a chtěli stále víc.
Cestováním za krásami jsme znečistili vzduch i moře.
Svou bezohledností jsme nakupili hory odpadků.
Svou chamtivostí jsme zamořili pole pesticidy,
vody antibiotiky, hormony a antikoncepcí,
chovali se jako páni světa a vládci stvoření,
upravovali si zákony i pravidla myšlení.
Přestals pro nás být jistotou, když je vše relativní,
a absolutní je už jen naše nabubřelé já.
Z toho pak prameni mnohé naše konflikty.

Ve své zaslepenosti jsme neuměli číst znamení.
Hlasatelé radostně oznamovali, že zase bude sluníčko.
Většinou neviděli, že schnou stromy a množí se myši,
že v zemích bez deště je hlad a lid utíká za chlebem.
Jiní prchají před válkou, která se vede proto,
aby měl někdo větší zisk, vliv a moc,
aby byl odbyt zbraní a jinde měli slušní lidé práci.
Peníze a zisk se nám staly nejvyšším bohem,
jemuž jsme obětovali spravedlnost a právo
i bídu chudáků v rozvojových zemích.
Štěstí jednotlivců jsme stavěli výš než zodpovědnost,
chvilkové pocity nad věrnost manželským slibům,
práva dospělých nad práva dětí na lásku obou rodičů,
na jistotu domova a zdravé morální životní prostředí,
protože jsme se nedokázali zříct špatného příkladu.
Sobectví nám zabránilo žít pro další generaci,
milionům počatých dětí jsme nedovolili se narodit,
a tak vymíráme a nemá na nás kdo pracovat.
Uprchlíky nepřijímáme, protože se jich bojíme.
Jako bezohlední kolonizátoři přijímáme z jiných zemí
jen šikovné ruce a chytré hlavy, zatímco jejich země
bez nich upadají a nedokáží se samy pozvednout.

Přijmi, Pane, naši kajícínost a pokorné vyznání.
Očisti nás, když s lítostí uznáváme svou vinu.
Dopřej nám znovu povstat a vrátit se k tobě,
který jsi Cesta, Pravda, Jistota a Moudrost.
Spoléháme na tvou lásku a tvé milosrdenství.
Stáhni trestající ruku a zastav lavinu nemoci.
Obrat' nás a my se k tobě vrátíme.
Vezmi nám srdce kamenná a dej srdce z masa.
Vrat' nám radost ze své ochrany
a bezbožné budeme učit tvým cestám,
svědčit o tvé lásce a hlásat tvou dobrotu.
Dej nám svého Ducha, aby v nás miloval on,
když ze sebe nezištně milovat nedokážeme.
Dej nám odvahu umírat sobě a žít pro tebe,
nechat se vést moudrostí tvého slova,
aby v nás vítězil tvůj život a rostlo tvé království,
království spravedlnosti, lásky a pokoje.
Ty jediný jsi naší nadějí a my pevně věříme,
že nás, Bože, nezklameš. Amen.

Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

Ikona Salus populi romani

Modlitba papeže Františka

Maria,
Ty záříš vždycky na naší cestě
jako znamení spásy a naděje.
Svěřujeme se tobě, Uzdravení nemocných,
jež jsi u kříže byla připojena k bolesti Ježíšově
a zachovala svou víru pevnou.
Ty, Záchrano božího lidu,
víš čeho nám zapotřebí
a jsme si jisti, že se postaráš
aby se, jako v Káni Galilejské,
mohla navrátit radost a veselí
po této chvíli zkoušky.
Pomoz nám, Matko Božské lásky,
abychom se připodobnili vůli Otce
a učinili to, co nám řekne Ježíš,
který vzal na sebe naše utrpení
a obtížil se našimi bolestmi
aby nás – skrze kříž – přivedl
k radosti vzkříšení. Amen.

Pod ochranu tvou se utíkáme,
svatá Boží Rodičko.
Neodmítej naše prosby v našich potřebách,
ale ode všeho nebezpečí vysvobď nás vždycky,
Panno slavná a požehnaná!
Paní naše,
prostřednice naše,
orodovnice naše,
u Syna nám smilování vypros,
Synu svému nás doporuč,
k Synu svému nás doprovod.

Svatá Korona, patronka před epidemiemi

V současné situaci, kdy se koronavirus šíří po celém světě, je třeba si připomenout postavu mučednice z prvních staletí křesťanství - sv. Koronu, která byla uctívána dlouhou dobu jako patronka před epidemiemi. Ačkoliv kdysi patřila k oblíbeným svatým, o jejím životě a původu víme velmi málo.

Svatá Korona, někdy také jmenovaná Stephana (Štěpánka) se podle staré tradice jako velmi mladá, ve věku asi 16 let, stala manželkou Viktora - římského vojáka ze Sieny. Oba byli členy rané křesťanské komunity. Sám Viktor byl křesťanem, který se během pronásledování Kristových následovníků v Římské říši nechtěl vzdát své víry, za což byl popraven stětím. Samotný velitel byl překvapen moudrostí tohoto mladého vojáka. Korona zemřela jako mladá vdova také mučednickou smrtí během pronásledování císaře Antonia Pia (138-161) nebo jeho nástupce Marka Aurelia (161-180). Mladá dívka byla popravena rotrhnutím mezi dvěma palmami. Její tělo bylo uvázáno uprostřed dvou násilím ohnutých palm, a jakmile byly stromy uvolněny, obrovskou silou tělo roztrhly. Tento výjimečně krutý způsob popravy v panovníkovi podminila odpověď dívky, která odmítla obětovat pohanským modlám: „Dali mi jméno Korona a ty chceš, abych byla zbavena své koruny?“

Úcta svaté Korony

Uctívání sv. Korony, podobně jako koronavirus přítomný v mnoha zemích po celém světě, „překročilo hranice“. Legenda o této mučednici z pozdního starověku je známá v Asii, Africe i Evropě.

První řecká legenda Viktora a Korony umísťuje jejich mučednictví do Damašku, později se však opakovala v různých variantách. Proto se vedle dnešního hlavního města Sýrie uvádí jako místo možného úmrtí Antiochie na jihu dnešního Turecka, Alexandria v Egyptě, Sicílie nebo Marseille.

Z Blízkého východu se legenda o ní dostala do Itálie nejpozději v šestém století. Ostatky obou manželů se nacházejí v Castelfidardo na pobřeží Jaderského moře nedaleko města Ancona. Už v tomto období byl postaven kostel, který jim byl zasvěcen. V roce 997 přinesl císař Otto III. její relikvie do jednoho z nejstarších chrámů v Evropě do katedrály Panny Marie v Cáchách v Německu. Ve 14. století císař Karel IV. nechal jejich část umístit do chrámu sv. Víta v Praze.

Patronka před epidemií

Z tohoto období pocházejí i první důkazy o uctívání této svěťce v Bavorsku, České republice a Dolním Rakousku. Tam a v některých dalších oblastech světa je Korona uctívána jako patronka, která chrání nejen před epidemiemi a nepříznivým počasím, ale je také symbolem vytrvalosti ve víře.

Tradice zahrnují například zvyk v Dolním Rakousku, a to každoroční poutě sv. Korony. V roce 1504 v malém městečku St. Corona am Wechsel byla nalezena v dutém kmeni lipového stromu malá soška sv. Korony, a tak na památku této události byla na tomto místě postavena kaple. Kult této svěťce je znám i v jiných částech Rakouska, také ve Vídni, kde je lékárna sv. Korony. Při této příležitosti rakouská média poukazují na to, že skutečnost, že mince ražené rakouskou mincovnou v letech 1892-1924 se nazývaly „korunami“ na památku svěťce, by se měla vysvětlit skutečností, že sv. Korona je také patronkou dobré investice, lovců pokladů a hráčů loterií.

Památka svaté Korony

Katolická církev vzpomíná na sv. Koronu 14. května a doufáme, že do toho dne bude překonána a zažehnána veškerá hrozba současného koronaviru.

Za dalšího patrona při epidemiích je považován sv. Štěpán. Úcta k němu pochází z roku 680, kdy v Římě ustala morová epidemie poté, co ulicemi města byly nesený jeho ostatky. Dále je v některých částech světa spojován s pandemií sv. Edmund, král východní Anglie, který byl umučen Vikingy roku 869. Nejnámějším patronem proti moru

a nakažlivým nemocem je sv. Rochus (zemřel 1379), který v době moru v římských špitálech pomáhal asi tři roky a znamením kříže uzdravoval nakažené.

Modlitba

Všemohoucí Bože, který odpouštíš hříchy svého lidu a uzdravuješ nás.

Ty, jenž jsi nám poslal našeho Pána, svého milovaného Syna, naše uzdravení, aby nesl naše nemoc a bolesti!

Shlédni na nás, pokorně před tebou stojící.

Prosíme v této době pandemie, pamatuj na nás ve své lásce a milosrdenství, které lidem vždy v dobách soužení prokazuješ.

Shlédni na nás, jako jsi milostivě shlédl na Áronovu oběť a jako jsi zastavil mor, který vypukl, když jsi přijal Davidovu oběť a přikázal ničivému andělu, aby stáhl ruku.

Přijmi i dnes naši modlitbu a oběť a projev nám, prosíme, své slitování.

Chraň nás před nákazou, uzdrav nemocné a zastav tuto pandemii.

Panno Maria, Uzdravení nemocných, oroduj za nás!

Svatý Josefe, oroduj za nás!

Svatá Korono, oroduj za nás!

Svatý Štěpáne, oroduj za nás!

Svatý Edmund, oroduj za nás!

Svatý Rochu, oroduj za nás!

Amen!

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

ALLELUIA !

**HAPPY
EASTER !**

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Theresa Aveni, President

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

Slouží soukromě Mons. Dušan Hladík a Fr. Stanislav Bindas
v České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

*V době karantény možno označené bohoslužby sledovat přes
Facebook: Slovak Catholic Mission in Chicago*

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 4. dubna 2020 - 6.30 hod. večer

Neděle 5. dubna 2020 - 10.30 hod. [Facebook]

Památku slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije -

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše

Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 9. dubna 2020 - 6.00 hod. večer [Facebook]

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Po mši svatě adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 10. dubna 2020

3.00 hod. odpoledne - Pobožnost Křížové cesty [Facebook]

4.00 hod. odpoledne - Památka umučení Páně [Facebook]

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 11. dubna 2020 - 6.00 hod. večer [Facebook]

*Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce,
bohoslužba slova -*

četba z Písma svatého Starého a Nového zákona,

svěcení křestní vody, obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním,

chvalozpěv Vesel se nebes Královno,

svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - neděle 12. dubna 2020

9.00 dopoledne - slovenská mše svatá [Facebook]

10.30 dopoledne - česká mše svatá

* * *

Svěcení velikonočních pokrmů

soukromě na požádání v průběhu celé soboty

*V průběhu Svatého týdne bude kostel otevřen po celé dny.
Je možno si vykonat svatou zpověď po dohodě s knězem.*

Mons. Dušan Hladík (708) 533 - 1050

Fr. Stanislav Bindas (708) 340 - 3636

Úmrtní oznámení

*Ztichlo navždy srdce zlaté,
zhasl ve tvých očích svět,
těžko se nám bude tady
bez tebe žít...*

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým smutnou zprávu, že byla Pánem života a smrti odvolána z tohoto světa na věčnost naše milovaná manželka a maminka, paní

Eva Rose Otec

Eva Rose Otec, rozená Houžvičková, se narodila 2. srpna 1941 v obci Nové Jirny u Prahy. Provdala se za Jerryho Otece 11. listopadu 1961 a svatbu měli v Týnském chrámu na Staroměstském náměstí v Praze. Potom oba žili dva roky v Indii, kde její manžel pracoval. V roce 1967 se jim v Praze narodil syn Martin. Za svobodou odešli z Československa po vpádu Sovětských vojsk a přes Jugoslávii a Rakousko se v roce 1971 dostali do USA. Zde se jim narodil v roce 1975 syn Tomáš, který však v srpnu 1998 tragicky zemřel. Pracovala jako technická kreslička a později jako sekretářka v podniku svého manžela. Její celoživotní zálibou bylo malování obrazů a se svou rodinou ráda cestovala. S manželem a synem podnikli cestu kolem světa: Tokio, Bagdád, Singapur, Frankfurt, Praha. Obzvláště milovala Karibik. Ráda se účastnila všech krajanských podniků v Chicagu. Byla veselá a společenská a u všech lidí velmi oblíbená. Zemřela 19. března 2020 v nemocnici v Elmhurst, IL posilněna svátostmi umírajících v přítomnosti milujícího manžela, se kterým prožili bezmála 60 let společné cesty životem.

Pohřeb žehem byl privátní.
Pochována bude na hřbitově
Pany Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Poslední rozloučení a zádušní mše svatá bude po skončení karantény koronaviru.

*Děkujeme všem, kdo si na ni společně s námi
vzpomenete v modlitbě.*

Jerry Otec, manžel
Martin Otec, syn
a přátelé v České republice a v USA

Bolestná vzpomínka

*17. dubna 2020 tomu bude pět let,
co byla z tohoto světa povolána na věčnost
naše milovaná maminka, babička
a prababička, paní*

Eliška Hasilová

Narodila se v Moravských Kněnicích u Brna 6. února 1919. Do USA přijela v roce 1939 a v Chicagu se v roce 1941 provdala za pekaře Josefa Pavlíka a měli spolu dcery Joanne, Jean a Lindu. Pracovala jako servírka a byla také veřejně činná ve školské radě a volebním výboru Demokratické strany. Po smrti prvního manžela uzavřela v roce 1974 nový sňatek s Josefem Hasilem, známým „Králem Šumavy“. Stal se jí věrným manželem a druhým otcem jejích dětí a laskavým dědečkem jejích 7 vnoučat a 12 pravnučat. Spolu též prožili velkou bolest, když nejstarší dcera Joanne předčasně podlehlá zákeřné nemoci. Aktivně se též zapojovala do života mnoha krajanských organizací v Chicagu. Byla po celý život zbožnou a horlivou katoličkou a aktivní členkou České misie.

Mši svatou za ni a jejího zesnulého manžela Josefa Hasila budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu ve středu 15. dubna 2020 v 10.00 dopoledne.

*Děkujeme všem, kdo si na oba vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

Jean, dcera s rodinou
Linda, dcera s rodinou
a rodina po zesulé dceři Joanne

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pouť

**k Panně Marii
v neděli 3. května 2020**

St. Procopius Abbey
5601 College Road, Lisle IL 60532
ve 2.00 hodiny odpoledne

**V klášteře v kapli Panny Marie.
[Bude-li konec karantény koronaviru.]**

Kristovo zmrtvýchvstání

Nevstal-li Kristus, marné je kázání naše a marná je víra vaše... (1Kor 15, 14)

Prázdný hrob – první důkaz Kristova zmrtvýchvstání

Ústřední pravda křesťanské víry

Ježíšovo zmrtvýchvstání je bezpochyby jeho největší zázrak a současně důkaz pravosti křesťanského náboženství. Svatý apoštol Pavel v památné 15. kapitole Prvního listu Korintánům napsal: „Nevstal-li Kristus, marné je kázání naše a marná je víra vaše. A my pak vypadáme jako lživí svědci o Bohu, protože jsme svědčili, že vzkřísil Krista, ale on ho nevzkřísil, jestliže mrtví nevstávají. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.“ (srv. 1 Kor 15, 14-22) Už bezmála dva tisíce let fascinuje Ježíšovo zmrtvýchvstání miliony a miliardy lidí, už bezmála dva tisíce let je tato událost centrem a srdcem křesťanství, ale také už bezmála dva tisíce let se Kristovi odpůrci snaží dokázat, že zmrtvýchvstání je nemožností, a tak vymýšlejí různé teorie, jimiž by dokázali, že Ježíš z mrtvých nevstal.

Námítky odpůrců, které neobstojí

Nejstarší takovou teorií je **teorie podvodu**, kterou vymysleli židé a píše o ní už sv. Matouš ve svém evangeliu (Mat 28, 11-15). Farizeové a zákoníci rozšířili po Ježíšově zmrtvýchvstání zprávu, že Ježíšovi učedníci ukradli jeho mrtvé tělo, ukryli je a tvrdili, že vstal z mrtvých. Proti tomu však nutno říci, že po Ježíšově smrti byli učedníci zmatení a ustrašení, byli plní nejistoty, byli poschovávaní a nebyli schopni žádné organizované akce. Navíc hrob hlídala silná

ozbrojená stráž, která by jistě nedovolila otevřít hrob a odnést Ježíšovu mrtvolu. Také ženy nic netušící šly v den po sobotě ke hrobu, aby dokončily nabalzamování Ježíšova mrtvého těla, a když našly hrob prázdný a oznámily to učedníkům, ti se hned běželi podívat, co se stalo, protože o ničem nevěděli.

Když tedy odpůrci křesťanství zjistili, že teorie podvodu je neudržitelná, vymysleli **hypotézu zdánlivé smrti**. Kristus prý na kříži neumřel, byl jenom v bezvědomí, zdánlivě mrtev, v chladném hrobě se probral a vyšel ven. To ovšem není možné. Ježíšovo ukřižování bylo jeho popravou. Také úřední svědek – setník – Ježíšovu smrt potvrdil a teprve potom dovolil Pilát Josefovi z Arimatie vzít Ježíšovo tělo (Mk 15, 42-45). O Ježíšově smrti svědčí i to, že když mu jeden voják kopím probodl bok, vytekla krev a voda (Jan 19, 34), což nebylo nic jiného než zbytek sražené krve a bezbarvé krevní sérum. A kdyby snad po tom všem v Ježíšovi zůstala jiskřička života, bezpečně by ho udusily vonné látky, do kterých byl zabalen v hrobě a kterých bylo asi 100 liber (Jan 19, 38-40). Navíc člověk krutě zmučený a ukřižovaný a zcela vyčerpaný, i kdyby to přežil, by nemohl sám, navíc zevnitř, odvalit náhrobní kámen, se kterým jeden zdravý, silný člověk sám ani nepohnul.

Racionalisté, tedy ti, kdo se snaží vysvětlit vznik náboženství přirozeným rozumem, dokazují, že zmrtvýchvstání Kristovo je **mýtus**, který křesťané převzali z jiných náboženství. Poukazují na obdobu např. u Babyloňanů, jejichž

Zmrtvýchvstalý Ježíš se nejprve ukázal Marii Magdalské

starověké náboženství ctilo boha Tamuze s bohyní Ištar, kteří se na jaře probouzejí k životu a na podzim umírají. Podobně Fénické náboženství mělo boha Adonise a bohyni Astartu, kteří pobývali půl orku pod zemí a půl roku na zemi. Nakonec hledají podobnost i v Egyptském náboženství u boha Ossirise a bohyně Isis. Toto božstvo bylo zosobněním řeky Nilu, která na jaře stoupá a přináší život a zavlažuje pole a potom klesá a životodárné síly ubývá. Zde je potřeba uvážit, že ve všech těchto případech jde o vegetační a astrální božstva, která zobrazovala přírodní síly a děje v přírodě. Naproti tomu Ježíš Kristus je historická osoba. Narodil se v Betlémě, asi 30 roků žil v Nazaretě, potom veřejně učil, byl nepřáteli odsouzen k smrti, na Kalvárii ukřižován a třetího dne vstal z mrtvých. Na něm se také obdivuhodně splnila všechna starozákonní prorocství.

Svědectví Nového zákona o zmrtvýchvstání

Nezvrtné důkazy o Ježíšově zmrtvýchvstání máme v Novém zákoně v evangeliích Mat 28, 1n, Mk 16, 1n, Luk 24, 1n a Jan 20, 1n), ve Skutcích apoštolů (Sk 1, 4n) v listech svatého Pavla (např. 1 Kor 15, 1n), v Prvním listu svatého Petra (1 Pet 1, 3 a 3,17) a ve Zjevení svatého Jana (Zj1, 5,17). Evangelisté Matouš a Jan byli apoštoly a očitémi svědky všech těch událostí. Marek a Lukáš měli zprávy od přímých svědků. Že každý z nich tyto události popisuje jinak, svým způsobem, není důkaz proti, ale spíše pro. Když dva historikové budou psát dějiny, každý je napíše trochu jinak, podle svého pohledu. Zrovna tak dva novináři, když budou popisovat jednu událost, napíší o tom odlišně. Zrovna tak evangelisté napsali, a to až po létech, co si sami pamatovali, co viděli nebo co slyšeli od druhých, a všimněme si, že například sv. Jan zachytil i takovou podrobnost, že rouška, kterou měl Ježíš na obličej, zůstala ležet svinutá na jiném místě než plátna (Jan 20, 7). Toto nakonec svědčí o tom, že Ježíšovo tělo nikdo neodnesl, protože by je určitě vzal zabalené i s plátny. Ještě dříve než evangelia, která byla napsána až mnohem později, hovoří o Ježíšově zmrtvýchvstání svatý Pavel ve svých nejstarších listech Prvním Soluňanům a Prvním Korintánům.

K těmto důkazům však musíme říci, že se zde nehovoří o zmrtvýchvstání, o tom, jak celá věc proběhla, to nikdo neviděl, ale konstatují se zde nezvratná fakta, která přesvědčila učedníky i jejich posluchače. Učedníci sami totiž nejprve zmrtvýchvstání nevěřili. Teprve až se přesvědčili, až viděli prázdný hrob a Krista zmrtvýchvstalého s oslaveným tělem, uvěřili a začali o této radostné události kázat ostatním.

V Novém zákoně máme zaznamenáno celkem 12 zjevení zmrtvýchvstalého Krista. Nejprve se zjevil Ježíš v neděli ráno Marii Magdalské (Mk 16,9a Jan 20, 11-18), potom ženám jdoucím ke hrobu (Mat 28, 9-10), dále hlavě apoštolského sboru sv. Petrovi (Luk 24, 34 a 1 Kor 15, 5), odpoledne téhož dne dvěma učedníkům na cestě do Emauz (Mk 16, 12 a Luk 24, 13-35) a večer apoštolům bez Tomáše ve večeradle v Jeruzalémě (Luk 24, 36-43 a Jan 20, 19-25) a týden na to apoštolům s Tomášem (Jan 20, 26-29). Tato zjevení nebyly přeludy, ani

Potom se Ježíš zjevil učedníkům a ukázal jim své rány

apoštolové nebyli nějaké hysterické báby, nýbrž větry ošlehaní rybáři, a zjevením zpočátku nevěřili. Až se teprve Ježíše dotýkali, až viděli jeho rány, až s ním hovořili a až s nimi jedl – kus pečené ryby a (některé rukopisy mají dodatek) plást medu (Luk 24, 42), teprve potom uvěřili, že je to on, který vstal z mrtvých. Dále se zjevil Ježíš sedmi učedníkům u Genezařského jezera, kde Petra ustanovil nejvyšším pastýřem církve (Jan 21, 1-19), apoštolům na nejmenované hoře v Galileji, kde jim svěřil světové poslání (Mat 28, 16-20), potom více než pěti stům bratřím najednou (1 Kor 15, 6), apoštolu Jakubovi (1 Kor 15, 7) a konečně učedníkům před nanebevstoupením na hoře Olivové u Jeruzaléma (Sk 1, 9-12). Jako poslednímu z lidí se zjevil Šavlovi, pozdějšímu apoštolu Pavlovi před branami Damašku (Sk 9, 3-6 a 1 Kor 15, 8).

Ježíšovo zmrtvýchvstání je největším důkazem jeho božství. Je nejpevnějším přesvědčením prvotní církve, je základem křesťanské víry. Když nemohlo být popřeno od Ježíšových současníků, nemůže být fakticky popřeno nikým. Víra v jeho zmrtvýchvstání nám dává naději na věčný život i proměnu světa. On sám slibil: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (Jan 11, 25-26) Za všechny svědky zmrtvýchvstání to krásně vyjádřil apoštol Jan: „Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, vlastníma očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se svými rukama dotýkali, o Slovu života svědčíme a zvěstujeme vám. Život se zjevil, a my jsme ho viděli, Život věčný, který byl u Otce a zjevil se nám. (1 Jan 1,1-2)

Křesťané uchvácení velikonočním tajemstvím Kristova zmrtvýchvstání se k Ježíši neustále přidávají a následují ho. Kéž i v nás zní stále ono jásavé: **Kristus z mrtvých vstal – radujme se – aleluja!**

Mons. Dušan Hladík

Z nových křesťanských písní

To anděl kámen odvalil,

To anděl kámen odvalil,
to bylo za jasného rána,
když trumpeta začala znít,
to anděl kámen odvalil.

1. Sestra Máří z rána běží,
to vám povídám,
nese zprávu z nebe,
že kámen je ten tam.
2. Tam kolem samý voják,
ti tam drží stráž,
co je jim to platné,
když kámen je ten tam.
3. Já Spasitele hledám,
kam se poděl nám,
vysoko tam v horách,
že kámen je ten tam.
4. Avšak ani rádci moudří,
ani Pilát sám,
s tím si rady neví,
že kámen je tentam!

Nehled'te vzhůru

Nehled'te vzhůru, Pán je zde u nás,
Nehled'te vzhůru, Pán mezi námi je!
Dnes ještě skryt, však v nebeském jasu,
všichni uvidí jej na konci časů.

1. Myslíš, Kristus není živ,
když přec zemřel na kříži,
myslíš, i když z mrtvých vstal,
že se k Otci odebral.
Unik bídě našich dnů,
zanechal nás samotné,
ale přece On teď v skutku žije v nás.
2. Co vidíš, je jenom kříž,
vpravdě Kristus z mrtvých vstal,
po pravici Otce dlí,
v našem středu sídlo má.
To zví jenom věřící,
avšak jistě přijde den,
kdy se zjeví v jasu, moci před světem.

My s ním zůstanem

Aleluja, aleluja, aleluja, my s ním zůstanem.

1. Kristus dává svobodu všem spoutaným,
on je první mezi všemi svobodný.

Aleluja, aleluja, aleluja, my s ním zůstanem.

2. Vítězství nad překážkami Ježíš má,
hlava církve, která v boji zůstává.

Aleluja, aleluja, aleluja, my s ním zůstanem.

3. Vymohl nám cestu k světlu Otcovu,
neopustil nás, kteří jdeme k němu.

Aleluja, aleluja, aleluja, my s ním zůstanem.

4. Proto, kdo se v bouři času chvějete,
bud'te jisti, Kristus tady s námi je.

Aleluja, aleluja, aleluja, my s ním zůstanem.

Nám, Pane, dal jsi Slovo své

Nám, Pane, dal jsi Slovo své,
Ducha svého dej nám též.
Ať tebe vždycky přijmeme,
Ducha svého dej nám též.

1. Zůstaň, Pane, s námi všechny dny až na věky,
Ducha svého dej nám též.
Ty jsi cesta, ty jsi život pro nás, pro bratry,
Ducha svého dej nám též.
2. Všechny moci světa, když nás, Pane, týrají,
Ducha svého dej nám též.
Ve víře nás přece Boží síla provází,
Ducha svého dej nám též.
3. Stále znovu zpívám: Pane, dej nám Ducha též,
Ducha svého dej nám též.
Který srdce, mysl zarmoucenou pozdvihne,
Ducha svého dej nám též.

Vybráno ze Zpěvníku křesťanských písní: Hosana

Sv. Klement Maria Hofbauer - Dvořák

Uplynulo 200 roků od smrti moravského světce

Pokračování ze str. 2

Klement Maria si za své působení vybral město Varšavu (polsky: Warszawa). Nebylo to působení klidné, spíše naopak velmi bouřlivé. Po 6 letech nespokojenosti Poláků s vládou panujícího polského krále Stanislawa II. Augusta Poniatowského (vládl 1764–1795) došlo roku 1770 v Polsku k vytvoření „Barské konfederace“ a k povstání polské šlechty proti svému králi. Šlechta toho roku vyhlásila královo sesazení. Roku 1772 pak došlo k 1. dělení Polska. Ke 2. a 3. dělení Polska došlo v letech 1793 a 1795. Polsko tehdy na dlouhá léta přestalo existovat, jeho území si mezi sebe rozdělilo Prusko, Rakousko a Rusko.

Roku 1787, po setkání s biskupem Ferdinando Maria di Saluzzo, apoštolským nunciem v tehdejší Polsku, byla Klementu Mariovi svěřena správa kostela sv. Benona ve Varšavě. Tam působil s velkou horlivostí 21 roků. Už v roce 1787 založil redemptoristický klášter, který byl prvním mimo území Itálie. Pak následovaly kláštery další. Svatý Klement Maria potom bděl nad nimi jako generální vikář tamní společnosti řeholníků. Vedle zakládání a vedení řeholních domů věnoval svůj hlavní zájem pastorači. Jeho pobyt ve Varšavě je možné označit za nepřetržitě „lidové misie“. S mladými lidmi různých národností rozvíjel nejen

duchovní, ale i sociálně charitativní činnost. Mnohými lidmi byl pak nazýván „apoštolem Varšavy“. Důkazem jeho úspěšného působení ve městě Varšava ukazuje nárůst svatých přijímání v kostele sv. Benona. Z původních 2 tisíc jich bylo více než 100 tisíc ročně.

Svatý Klement Maria Hofbauer docílil obrácení mnohých lidí prostřednictvím růžence. V rukou nosil malý růženec, který dostal od papeže Pia VII. Když jednou růženec ztratil, byl z toho velmi smutný. Naštěstí růženec našla jedna řeholní sestra. On jí pak s radostí řekl: „Pomohla jste mi v obrácení hříšníků. Pokaždé, když jsem se modlil růženec za nějakého hříšníka, dosáhl jsem jeho obrácení.“ Také kajícíny prosil, aby mu pomáhali obracet hříšníky modlitbou mnoha růženců. Ujišťoval, že růžencem vždy dosáhl požadovaného obrácení, i když se jednalo o hříšníky, kteří se vyhýbali svátostem 30, 40, nebo i více roků. A jeho tvář zářila, když mohl říci, že mu Pán Bůh dal další duši prostřednictvím růžence.

Svémi slovy také nabádal k vytrvalosti a dodával: „Viděl jsem mnohé bezbožníky umírat svatě. Viděl jsem také mnohé lidi, kteří se zdáli být svatými, ale zemřeli jako bezbožníci.“ Také doporučoval mluvit spíše s Pánem Bohem o hříšníku, než s ním osobně o Pánu Bohu.

V květnu roku 1808 císař Napoleon Bonaparte, maje francouzská okupační vojska v Polsku, nařídil likvidaci klášterů redemptoristů a vyhnání jejich řeholníků. Ve smyslu tohoto Napoleonova rozkazu byl Klement Maria Hofbauer s dalšími řeholníky dne 17. 6. 1808 uvězněn a později z Polska vyhnán. Vrátil se do Vídně a hned začal podobný apoštolát, jaký vykonával ve Varšavě. Rakouská policie ho při tom bedlivě sledovala, ale vídeňský arcibiskup Hohenwart nad ním držel ochrannou ruku. Nepřetržitě sledován, často zatýkán a vyslýchán policií byl proto, že byl známým a přesvědčeným odpůrcem osvicenství a jansenismu.

Prvním Klementovým vídeňským působištem byl minoritský kostel ve Vídni. Od roku 1813 mu arcibiskup svěřil kostel

sv. Voršily s vedením tamních řeholnic. Klement horlivě rozvíjel svůj apoštolát a měl velký vliv na prostý lid, studenty a intelektuály. Stal se rádcem některých biskupů, spisovatelů, umělců a konvertitů. Mnohé přivedl k duchovnímu povolání, zejména mezi své redemptoristy. Prostřednictvím významných osobností své doby měl vliv na řešení církevních otázek na Vídeňském kongresu (tento kongres se konal v letech 1814–1815). Zasloužil se mj. o zrušení josefinských dekretů, které potlačovaly římskokatolickou církev.

Sarkofág sv. Klementa Maria Hofbauera v chrámu Maria am Gestade ve Vídni

Když dne 15. 3. 1820 zcela vyčerpan prací a nemocemi Klement Maria Hofbauer zemřel, byl jeho pohřeb velkou manifestací úcty obyvatel města Vídně k němu a k jeho duchovní práci. Pohřben byl na hřbitově Maria-Enzersdorf. Odtud byly jeho ostatky roku 1862 přeneseny do redemptoristického kostela Maria Stiegen. Dnes jsou jeho ostatky uloženy v chrámu Panny Marie na nábreží (Maria am Gestade) v centru Vídně. S přihlédnutím k tomu, že se u jeho hrobu uskutečňovala mnohá uzdravení a byly tam vyslyšeny mnohé modlitby a prosby, byl Klement Maria Hofbauer v roce 1888 papežem Lvem XIII. blahorečen. V roce 1909 byl papežem Piem X. prohlášen za svatého.

Svatý Klement Maria Hofbauer je patronem pekařů, města Vídně a města Varšavy. Jeho atributem je růženec. Svátek sv. Klementa Maria Hofbauera podle římskokatolického kalendáře slavíme 20. května.

*Připravil Jiří Kachlík
Brno, Česká republika*

Původní hrob sv. Klementa Maria Hofbauera na hřbitově Maria-Enzersdorf

O putování na Kuketaj

Poustevník na Moravě u Dyje r. 1778

Je to příběh z dob dávno minulých, kdy ze Znojma do Tasovic přijížděla vždy k patnáctému březnu, výročí zesnutí sv. Klementa Hofbauera, nepatrná skupinka věřících. Při příležitosti oslavy 70. výročí svatořečení tasovického rodáka (1979) navrhl jsem svým známým navštívit návrší poblíž Nesachleb, kde podle údajů historika A. Vrbky pobýval mladý K. Hofbauer jako poustevník, známé kdysi pod názvem Guckethay (Pohled do Dyje), počestně Kuketaj. Místo opomíjené, neznámé ... Kuketaj.

Vyptával jsem se tehdy lidi z okolí, nikdo nevěděl, nikdo neznal. Abychom nebloudili, našel jsem Kuketaj na staré mapě a jednoho letního dne jsem se vydal na cestu. Šel jsem přes rozlehlé pole okurek, paprik, rajčat, patizonů, tlumeně vrčela závlahová zařízení, letité akáty držely stráž, krajina s panenskou duší. Na poli sklízelo zeleninu několik žen. Kuketaj? Ne, nevíme. A na tom kopci nad Dyjí? Tam nic není ... Před léty tam byly viditelné základy nějaké stavbičky, všechno je zarostlé, ani cesta tam nevede. Ale, snad vám to pomůže ... na tom místě roste bez a kaštaný. A opodál je seník. Tráva byla v tom propršeném létě vysoká, cestu jsem si razil dvoumetrovými bodláky. Nalezl jsem bez i kaštaný i seník.

Tohle je tedy ten Kuketaj. A tak v březnovém vydání r. 1981 týdeníku Tep Boroviny, kam jsem mohl přispívat o znojemské historii díky vstřícnosti třebíčské redakce, jsem popsal i cestu. Lokalitu Kuketaj – vzhledem k cenzuře – jsem ovšem musel spojit s jiným příběhem, vyprávěním o veselé společnosti Dr. Kaufanna „nestora návladních Znojma a Moravy“ a jeho proslulého vinohradu, jak bylo popsáno ve starší literatuře (Znaimer Bilder, 1901). Po většině článků mě čekala nepřijemnost, tentokrát to bylo překvapení s humorem úměrným vykloubenému času: navštívil mě předseda senátu Okresního soudu v Třebíči, nadšenec pro znojemskou historii, s přáním natočit dokumentární film o Kuketaji, Dr. Kaufmannovi a jeho vinohradu. Pochopil ale snadno mé vysvětlení a k mé úlevě přijal námět s vinohradem na Šobesu.

Když jsem s přáteli doputoval na Kuketaj, střídaly se v nás pocity naděje se skepsí. V Rakousku o oslavách svatořečení referoval tisk, rozhlas, televize, byla vydána i poštovní známka a my stáli na opuštěném, zapomenutém kopci. Řeka byla blízko, ale neviděli jsme ji. Mladé stromy dorostly, nové vyrostly, nebylo výhledu do Dyje. Skličující dojem. Budeme moci ještě někdy publikovat svobodně?

Rakouská poštovní známka vydaná v roce 1970 na památku 150 let od smrti sv. Klementa

„Bůh je mocný“ usmál se tehdy P. Bohumír Obruče, kněz bez státního souhlasu. Řekl to s důrazem a s téměř vizionářskou jistotou a pak ještě opakoval se stejnou naléhavostí „Bůh je mocný“.

Vzpomínám po jednačtyřiceti letech na ta slova a na mé dlouholeté věrné přátele pana MUDr. Karla Filu a prof. Miroslava Trmače, pilné seriózní a skromné historiky, a na všechny, kteří putovali na Kuketaj v dobách nepříznivých. Už nežijí. Odpočívají v krásném městě nad Dyjí a v náruči Boží. Vděčím jim za mnohé.

*Libor Slovák
Znojmo, Česká republika*

Stará mapa podle které autor článku kdysi poprvé hledal Kuketaj

Sv. Klement - Poutník a poustevník

Model sochy sv. Klementa Maria Hofbauera v životní velikosti, zhotovený z umělého kamene stojí v areálu farního kostela v Tasovicích. Originál z hořického pískovce stojí od 18. 7. 2009 v areálu Louckého kláštera ve Znojmě. Autor plastiky je Milan Kupkár.

Klement nebyl tulák ani samotář či podivín, který by se uzavíral do svého světa. Nevyhýbal se práci ani lidem, avšak v polovině 18. stol., v době jeho mládí, bylo putování a poustevnický život znamením jistých ideálů, které Klementa přitahovaly.

I když se v mládí Jan Hofbauer jevil jako dobrý a spolehlivý učeň, zmocňoval se ho stále větší vnitřní neklid, který vyústil až v nezodpovědnost. Nedokončil učení a vydal se v roce 1769 pěšky na pouť do Říma. Poznal však nové země a navázal celoživotní přátelství s pekařským tovaryšem Petrem Kunzmanem z jižního Německa, s nímž tuto cestu vykonal (v pozdějších letech byl v Římě asi čtrnáctkrát, z toho osmkrát pěšky).

Po návratu z Říma si Jan našel práci v klášteře premonstrátů ve Znojmě Louce. Netrvalo ale dlouho a Jan i jeho kamarád se opět vydávají na cesty. Poblíž italského města Tivoli se jim naskytla příležitost obsadit prázdnou poustevnu. Poté, co byli podrobeni zkoušce u místního biskupa, přijali nová jména – Klement a Emanuel, oblékli poustevnické roucho a stali se správci poutního místa Quintiliolo. Klement zde strávil půl roku a nikdy na to nezapomněl. Vzpomínal zvláště na hluboké spojení s Bohem, které tehdy zakoušel a na to, jak krásně se mohl modlit.

Později si Klement zbudoval poustevnu nedaleko odtud v lese nad řekou Dyjí (na místě zvaném Kuketaj) mezi obcemi Dobšice a Dyje (Milfron). Brzy si získal dobrou pověst, lidé jej navštěvovali, přinášeli mu jídlo a on jim konal různé

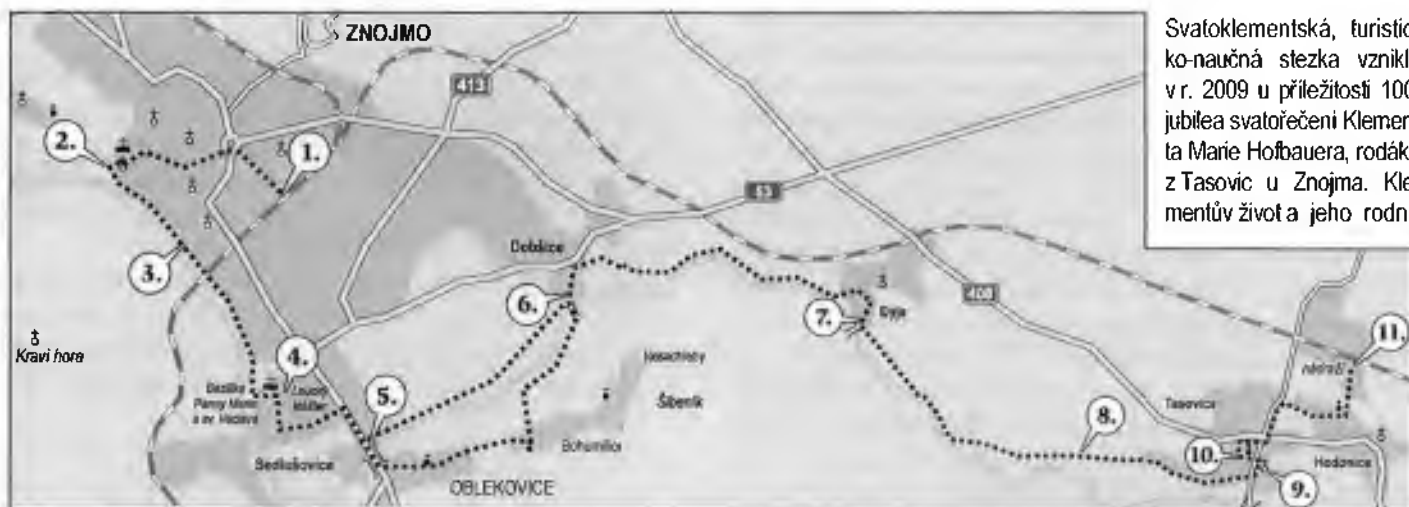
Dnešní mládež hledá Klementovu poustevnu na Kuketaji nad Dyjí

přednášky o Bohu a rozdával malé dřevěné křížky. Kromě modlitby a náboženské osvěty konal Klement jako poustevník i různá pokání. Lidé jej např. vídávali, jak nese na rameni těžký dřevěný kříž a míří ke kostelu ve zdejší obci Dyje (Milfron).

Poustevníci platili všeobecně za muže ctnostného života, ticha a modlitby. Umrtovali v sobě touhu po majetku, ctižádostivost, učili se žít s přírodou, poznávali její krásu a moudrost. S tím bývala spojená i obecně prospěšná činnost a služba člověku. Často se např. starali o různá poutní místa, udíleli lidem duchovní rady, vyučovali náboženství či pomáhali s prací na poli.

*Svatoklementska stezka
Stanoviště 7*

Svatoklementska stezka ze Znojma do Tasovic

Svatoklementska, turisticko-naučná stezka vznikla v r. 2009 u příležitosti 100. jubilea svatořečení Klementa Marie Hofbauera, rodáka z Tasovic u Znojma. Klementův život a jeho rodný

kraj přibližuje jedenáct informačních panelů po trase Znojmo – Dobšice – Dyje – Tasovice – Hodonice. Stezka je dlouhá cca 15 km a je vhodná pro pěší i cyklisty. Domníváme se, že přibližně touto cestou chodil náš světec z Tasovic do Znojma, kde se v době svého mládí učil pekařem.

MLADÝM

Budujte si v životě svých šest stěn a nevyhoříte

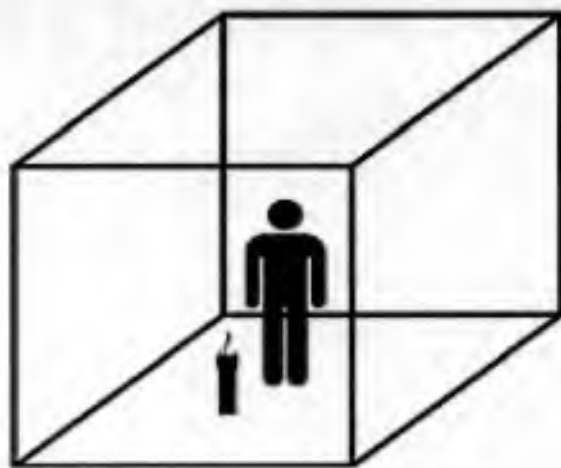
Rychlost a citová podvýživa

Únava, syndrom vyhoření, deprese. I tato slova charakterizují dnešní dobu. Jak se na tuto problematiku dívá psychiatr, spisovatel, pedagog a řeckokatolický kněz Max Kašparů?

Naši vnitřní nepohodu podle něj zásadně ovlivňují dva faktory. Zrychlený vývoj po stránce výměny informací, cestování, náporu na člověka představuje takovou rychlost, že se nestačíme přizpůsobovat. Kolem nás je to velmi rychlé, ale v nás na to není možné tak rychle reagovat. Tak dochází k pnutí. Druhá věc je, že jsme byli zvyklí na určité životní normy: Rodina byla norma - otec, matka, děti, k tomu další generace, které žily společně. Toto je dnes rozbité. Moderní doba překonala všechny vzdálenosti, ale nevytvořila žádnou blízkost. Tak rodiče, kteří sedí v obývacím pokoji u televize, dobře vědí, co se děje na druhém konci planety, ale nevědí, co se děje v duši jejich dítěte za stěnou dětského pokoje. Mezi další nepříznivé okolnosti patří ztráta životní orientace, citová prázdnota, nedostatek společenství a odcizení.

Neumíme odpočívat

Vyhořelý člověk by měl vyhledat psychologickou pomoc. Hned jakmile zjistíte, že něco, na co jste se těšili, už děláte jako rutinu, pořád dokola a necítíte z toho žádné uspokojení - je to příznak únavy a vyhoření. Stereotyp je dalším důvodem vyhoření. Člověk začne být podrážděný na ty, s nimiž se setkává. Přestávají ho bavit i věci mimo profesi. Nejrychleji vyhoří člověk tam, kde pracuje s lidmi: sociální pracovníci, psychologové, psychiatři, kněží, nejméně vyhoří strážce majáku. Vše se musí umět a my neumíme odpočívat. Třeba pošťák, který celý rok roznáší poštu a na dovolenou jede do Vysokých Tater na vysokohorskou turistiku, by si měl lehnout na pláž, jít jen do restaurace a z restaurace zas na pláž. Je třeba si najít koníčka, kde ze sebe shodíme to, co musíme z důvodů profesionálních a společenských mít. Koníčka, který je radostný, zdravý, který nás posílí a druhé potěší. Každý člověk by si měl najít zálibu, která je úplně jiná, než je jeho zaměstnání. Například psychicky pracující člověk by se měl věnovat fyzickým aktivitám a fyzicky pracující by si měl najít čas na klidné aktivity, například by si mohl přečíst knihu. Způsob oddechu závisí také na tom, jakou má člověk povahu a zda je sangvinik, cholerik, melancholik nebo flegmatik. Lidé by se také měli naučit nepřenášet problémy z domu do práce a z práce domů. To také velmi pomáhá proti vyhoření.

Jak nezhasnout

Představme si to jako zapálenou svíci, která stojí na podlaze uprostřed místnosti. Hezky hoří, plápolá a je chráněna před zhasnutím šesti stěnami. Kdyby jedna z těch šesti stěn spadla, začne proudit vzduch a plamen svíce bude ohrožen. Kdyby spadla druhá stěna, vznikne průvan a plamen uhasí. Podobně je to s člověkem. Aby člověk stále hořel a nezhasl, musí mít ve svém životě šest bezpečných stěn.

První stěna představuje to, co je před námi. Musíme mít nějakou perspektivu, nějakou budoucnost, něco na co se těšíme. Pokud tuto stěnu nemáme a nemáme se na co těšit, náš plamen je ohrožen.

Druhá stěna, která je ta za námi, znázorňuje rodinu, přesněji ty nejbližší jako jsou rodiče, manžel, partner apod., tedy lidi, o které se člověk může opřít.

Levá stěna, která je blíže k srdci, je charakterizována našimi přáteli. I když jste ženatí a vdané, není třeba žít v manželství jako v ponorce. Každý by měl mít nějakého dobrého přítele, k němuž by mohl přijít a vylít si u něho srdce. Člověk si tomuto příteli postěžuje, vypoví mu, co ho trápí a co ho štve a on si to samozřejmě nechá pro sebe. Tento přítel představuje takového zpovědníka v našem životě.

Pravá stěna představuje naše spolupracovníky a je důležité, aby v zaměstnání na pracovišti byly dobré vztahy.

Podlaha našeho pomyslného šestistěnu je také velmi důležitá. Na podlaze stojí svíčka, která hoří, a aby nezhasla, měla by stát pevně na zemi. To znamená, že nemůžeme s touto svíčkou pobíhat od jedné stěny ke druhé a stále hledat, že něco jiného by pro nás bylo lepší, protože tímto přebíháním bychom ohrožovali plápolající plamen.

Šestá stěna představuje strop, charakterizuje světlo našeho života a věci, které člověka přesahují - duchovní hodnoty, víru, lásku, umění a kulturu, dobro, krásu, pravdu a naději.

Budujme tento šestistěn a nemusíme se bát vyhoření.

Max Kašparů

Podle rozhovoru na: eduworld.sk

Podle knihy:

Techniky osobnostního rozvoje a duševní hygieny učitele

Velikonoční říkanky

Pro kluky

Pletu, pletu pomlázku
z proutí a provázku.
Mašli si na ni přivážu
holkám ji hned ukážu.
Zazpívám jim koledu,
snad to ještě dovedu.

Upletl jsem pomlázku,
je hezčí než z obrázku,
všechny holky, které znám,
navštívím a vymrskám.
Než mi dají vajíčko,
vyplatím je maličko.

Pro holky

Kropenatá slepička
snesla bílá vajíčka,
obarvím je, vymaluji,
všechny chlapce podaruji,
pentličky si nastřihám,
na pomlázku jim je dám.

Koleda

Hody, hody, doprovody,
dejte vejce malovaný,
nedáte-li malovaný,
dejte aspoň bílý,
slepička vám snese jiný,
za kamny v koutku
na vrbovém proutku,
proutek se ohýbá,
vajíčko kolíbá,
proutek se zláme,
slepička z něj spadne.
Vajíčko se odkoulí
do strejčkovy stodoly,
vajíčko křáp,
slepička kdák,
panímámo,
máte mi ho dát!

Antis - pes z bombardéru

V čísle 2/2018 Hlasů národa jsme popisovali životní příběh statečného psa Moustacha, který před více než 200 roky doprovázel vojáky francouzské armády císaře Napoleona Bonaparta na jejich tažení Evropou. Dnes Vám nabízíme obdobný příběh, který se stal přibližně před 80 roky. Budeme vzpomínat na psa rasy „německý ovčák“ (lidově: „vlčák“), který za 2. světové války byl oficiálně kmenovým příslušníkem 311. československé bombardovací peruti britské RAF. Pravděpodobně byl jediným psem, který v průběhu 2. světové války létal nad Německem v bombardéru. Osádky letadel svého psiho kamaráda milovaly. Slyšel na jméno Antis.

Voják Československé armády Václav Robert Bozděch, narozený roku 1912 v Soběkurech, sloužil v Československé armádě jako profesionál už roku 1935, tedy před vypuknutím 2. světové války. Po násilném vytvoření „Protektorátu Čechy a Morava“ se přes Polsko dostal do Francie. Chtěl co nejdříve bojovat proti německým nacistům, proto se dobrovolně přihlásil do francouzského letectva jako palubní střelec a pozorovatel.

Dne 12. 2. 1940 bylo jeho dvoumístné letadlo sestřeleno za německou linií fronty. On tehdy vyvázl bez zranění. Lékařské ošetření, pomoc a úkryt potřeboval zraněný pilot jeho letadla Pierre Duval. Tehdy Václav Bozděch na vylidněném území našel opuštěný statek a v něm osiřelé štěně německého ovčáka. Brzy po osádce sestřeleného letadla začali pátrat němečtí vojáci. Proto bylo nutné co nejdříve statek opustit a schovat se v úkrytu v nedalekém lese. Oba letci se rozhodli malé štěňátko na statku nechat a později se pro ně vrátit. Brzy však zaslechli, že štěně na statku hlasitě vyje, nařiká a skučí. Začali se obávat, že by jeho vytí mohlo přilákat německé hlídky jejich směrem. Rozhodli se proto psiho sirotka zabít.

Václav Bozděch ale nakonec neměl to srdce čin vykonat a psa u sebe ukryl. Štěňátko se brzy uklidnilo, a všichni tři se nakonec dostali na francouzskou stranu fronty. Václav Bozděch se rozhodl psa si ponechat a spolu s ostatními Če-

Tři střední bombardéry Vickers Wellington B Mk 1A, patřící 311. čsl. bombardovací peruti britského letectva RAF (březen 1941)

choslováky ve své jednotce mu dal jméno Antis. To podle bombardovacího letounu typu ANT-40, ve kterém naši letci ve Francii létali. Byl to taktický bombardér vyvinutý v sovětské letecké a zbrojařské společnosti Tupolev, kterou tehdy vedl talentovaný konstruktér Andrej N. Tupolev (1888 - 1972). Při katastrofální nepřipravenosti Francie a Velké Británie na válku tento typ letounu zakoupilo a s úspěchem používalo mj. také francouzské letectvo.

Současně s tím, jak Francie na začátku 2. světové války stále prohrávala, ustupovali čsl. vojáci z jednoho zničeného letiště na druhé. Antis byl tehdy ještě štěně. Přelety v letounech snášel dobře, ale zdržoval naše muže při pěších pochodech poté, co byla jejich jednotka rozpuštěna a snažila se dostat s konvojem uprchlíků do Velké Británie. Tehdy se psa někteří vojáci chtěli zbavit, ale Václav Bozděch to nedovolil. Ústup do Velké Británie se mu stal dvojnásobně velkým dobrodružstvím. Tak kupř. v Gibraltar, když se vojáci chtěli nalodit na loď vozící do Velké Británie uhlí, karanténní pravidla nedovolovala vzít na palubu jakákoliv zvířata. Václav Bozděch proto na loď nastoupil sám, po vyplutí lodí pak z méně nápadného místa paluby zavolal Antise. Pes prý doplaval cca 90 m na loď, aby ho pak jeho „pán“ ukryl v podpalubí.

Václav Bozděch se právem obával, že jejich plavidlo může být napadeno buď německými letadly nebo ponorkami. Když se jejich transportní loď po napadení ponorkou začala potápět, podařilo se jejím pasažérům s notnou dávkou štěstí dostat na loď vojenskou. Také tentokrát Václav Bozděch předpokládal, že psa Antise na loď nepustí. Když se znovu pokoušel Antise na palubu dostat tajně, posádka psa objevila a vřele ho přijala. V přístavu Liverpool musel kvůli karanténním pravidlům psa propašovat potřeť. Díky jeho vojenskému batochu se mu to podařilo. Ve Velké Británii se pak dvojice „pes a jeho pán“ přihlásila do formující se 311. Československé bombardovací peruti, jedné ze čtyř čsl. peruti britského letectva RAF. Založena byla dne 29. 7. 1940. Zbylé 3 československé peruti byly stíhací.

Dvoumotorový taktický bombardér letecké a zbrojařské společnosti Tupolev typu ANT - 40

Dospívající pes tvořil s Václavem Bozděchem sebranou dvojici. Do bojů se dostal záhy, při německém bombardování britského letiště ještě roku 1940. Tehdy pes zachránil 5 lidských životů při hledání přeživších. Dne 16. 10. 1940 byl naopak samotný Antis zasypán zdivem, ale přežil a zotavil se. Svému pánu byl po boku i tehdy, když Václav Bozděch málem zemřel po zásahu kulou do hlavy při jednom z bojových letů. Navzdory přísným nemocničním pravidlům Antis neopouštěl svého pána ani v nemocnici. Tam čekal, až se Václav Bozděch uzdraví.

Od té doby ti dva tvořili unikátní dvojici válečníků i na poměry 2. světové války – pán a jeho pes, dva letci ve službách Jeho Veličenstva. Antis se pak účastnil všech bojových letů bombardéru, sedával s Václavem Bozděchem v zadní kulometné věži. Je snad jediným známým psem, který během války sloužil v bombardéru. Jeho přítomnost v letadle byla zprvu tajena, ale když se pes Antis stal u bojové jednotky velmi oblíbeným a známým, velitel perutě ho nechal zapsat na seznam kmenových příslušníků perutě. Dokonce mu nechal vyrobit speciální kyslíkovou masku. Pes Antis se pak účastnil přibližně 30 bojových misí. Byl několikrát raněn a přežil i nouzové přistání po zásahu jejich letadla.

Poválečný život Antisova pána ukazuje hořký osud, jaký rodná vlast připravila svým hrdinům z britské RAF. Václav Bozděch se vrátil do Československa, kde založil rodinu a narodil se mu syn. Přibližně 3 roky pracoval na ministerstvu obrany Československé republiky v Praze. Stačil napsat a vydat několik vzpomínkových knih, mj. knihy „Bombardéry útočí“ a „Gentleman soumraku“. Po komunistickém převratu v roce 1948 patřil mezi perzekuované letce – „západáky“. Ti byli po únoru 1948 označováni za „zrádce národa a agenty západních imperialistů“. Václav Bozděch se proto rozhodl odejít s rodinou, psem Antisem a několika přáteli do exilu. Při nebezpečném nočním přechodu přes českosloven-

Václav Bozděch
se svým psem Antisem

skou státní hranici byl Antis jejich necenitelným pomocníkem. Díky němu se přeběhlci dokázali vyhnout pohraničním hlídkám a dostat se do americké okupační zóny v Německu. Václav Bozděch se vrátil do Velké Británie a opět začal sloužit u britské RAF. Do své vlasti se pak už nikdy nevrátil.

Pes Antis byl v roce 1949 vyznamenán Medailí Marie Dickinové za statečnost při službě ve Velké Británii a v severní Africe v době 2. světové války. Je to vyznamenání určené

Raněný Antis se svým pánem. V rohu nahoře medaile Marie Dickinové za statečnost při službě, která byla Antisovi udělena v roce 1949

zvířatům, bojujícím v lidských válkách. Je to ocenění věrnosti a mimořádné statečnosti vyznamenaných zvířat. Toto vyznamenání bývá často označováno jako „zvířecí Viktoriin kříž“ podle nejvyššího britského vojenského vyznamenání.

Pes Antis se dožil 14 let, zemřel v roce 1953. Jeho příběh se stal předlohou knihy Anthony Richardsona „One Man and His Dog“, která vyšla ve Velké Británii roku 1961. Knih o věrném psu Antisovi vzniklo později několik. Ve Velké Británii se prý ještě dnes prodává plyšová hračka – štěňátko se známkou na krku, na níž je nápis: „Antis“.

Československý voják Václav Robert Bozděch zemřel v roce 1980 v britském Devonu. Až do konce svého života vzpomínal na svého nejlepšího přítele z období 2. světové války a po ní, společníka ve chvílích hrůzy a všudypřítomné smrti – statečného a věrného Antise, psa z bombardéru. V rámci rehabilitací byl Václav Robert Bozděch roku 1989 in memoriam povýšen do hodnosti plukovníka Československé armády.

*S využitím práce Petra Zajíčka připravil
Jiří Kachlik, Brno, Česká republika.*

„Věrný až do smrti“ končí nápis na hrobě vyznamenaného hrdiny Antise

Český právník Vám radí (6)

18. Zjistila jsem, že můj dědeček je zapsán v českém katastru nemovitostí jako vlastník nemovitosti. Společně se sestrou, která žije v České republice, jsme zdědily majetek, který dědeček měl v USA, ale o dané nemovitosti jsme nevěděly. Já ale nemám o nemovitost v České republice zájem. Je tedy možné, aby získala danou nemovitost pouze má sestra? Jak můžeme postupovat?

Ano, je to možné, jelikož v rámci dědického řízení je možné uzavřít dědickou dohodu, která umožňuje, aby se dědicem stala např. jen Vaše sestra. V dědickém řízení je vhodné mít právního zástupce, protože notář projednává dědictví za účasti dědiců, resp. jejich právních zástupců. Dědické řízení je v České republice zpravidla zahajováno z moci úřední (tzv. automaticky) poté, co se soud dozví, že zůstavitel zemřel. Tyto údaje se dozvídá soud od českých institucí. Pokud osoba zemře v zahraničí, nemá se soud o úmrtí, jak dozvědět. Proto je vhodné připravit tzv. **návrh na projednání dědictví**. S návrhem Vám pomůže advokát. Je vhodné obrátit se na advokáta, o kterém víte, že se zabývá dědickými řízeními se zahraničním prvkem. Takový advokát přesně ví, jaké dokumenty je třeba předložit, aby mohlo být o dědictví rozhodnuto co nejdříve.

Vždy budete při dědickém řízení v České republice potřebovat dokumenty jako úmrtí list zůstavitele; doklad o tom, že jste jeho právními nástupci (rodné listy – Vaše, Vašich rodičů); závěť, pokud ji dědeček sepsal a další dědické dokumenty. Úmrtí listy a další dokumenty, které byly vydány na území USA, je zpravidla třeba mít úředně ověřené a opatřené vyšším ověřením (Apostilou). Apostilu obdržíte u Secretary of the State ve státě, kde byla listina vystavena.

19. Dozvěděl jsem se o tom, že prarodiče, kteří žili v České republice, kdysi vlastnili statek s okolními pozemky. Je možné tento majetek získat? Jak mohu zjistit, že je stále v jejich vlastnictví?

Na tuto otázku není jednoznačná odpověď. Zpravidla je vhodné nechat si udělat tzv. due diligence nemovitosti, které se zaměřuje na historii nemovitosti. Při tomto historickém bádání zjistíte, zda a na základě čeho byla případně nemovitost převedena na další osoby. Restituce jako takové již skončily (jejichž podmínkou bylo české občanství a trvalý pobyt), nicméně často nebylo důvodem vyvlastňování, ale prodej nemovitosti, případně kolikrát nemovitost rodině ani nepatřila, ale rodina zde byla pouze v nájmu. Jsou i případy, kdy při zkoumání historie nemovitosti objevíme další nemovitost, která je stále evidována na původního vlastníka, případně zjistíme, že zde existuje možnost nemovitost získat. Jedná se však o natolik speciální případy, že nelze obecně říct: „ano, jde to“, nebo „ne, nejde to“. Nutné je každý případ posoudit individuálně. Proto je dobré kontaktovat odborníka v České republice, který Vám s tím pomůže.

20. Chci prodat nemovitost v České republice, mám ji ale ve spoluvlastnictví s dalším spoluvlastníkem. Plyne mi z toho nějaká povinnost vůči němu? Musím mu ji nabídnout jako prvnímu? Jak mám nejlépe postupovat?

Od roku 2018 je opět zavedeno předkupní právo spoluvlastníků. To znamená, že nejdříve se musíte obrátit na spoluvlastníky nemovitosti a nabídnout jim k odkupu svůj podíl za cenu, za kterou chcete nemovitost prodávat. Pokud byste tak neučinil, hrozí, že se bude spoluvlastník domáhat u soudu, abyste mu nabídl svůj podíl k prodeji. Výjimku z tohoto pravidla představuje převod majetku do vlastnictví osoby blízké, na takové převody se předkupní právo spoluvlastníka neuplatní.

V případě prodeje Vám doporučuji obrátit se na právníka, který Vám pomůže s vypracováním kupní smlouvy a veškerých záležitostí, které budou při převodu nemovitosti potřeba, a to včetně jednání s příslušným katastrem nemovitostí.

21. Přišel mi dopis, že se v důsledku digitalizace katastru nemovitostí posouvá hranice mého pozemku. Je to běžné? Jak se proti tomu mohu případně bránit?

Katastr informuje vlastníky nemovitostí o probíhajících řízeních, která se týkají jejich nemovitostí. Ze zákona musí katastr vyznačit při nakládání s nemovitostí tzv. plombu, která musí být vyznačena po dobu 20 dnů od odeslání informace o vyznačení plomby. Během této doby informuje katastr vlastníky o probíhajícím řízení. Účelem zaslání informace o probíhajícím řízení je zamezení nakládání s nemovitostí bez vědomí vlastníka.

Pokud tedy obdržíte dopis z katastru, aniž byste s nemovitostí nakládali, okamžitě se obraťte na katastr, který Vám sdělí podrobnosti o probíhajícím řízení. Jelikož katastr zaplombuje nemovitost jen na cca 20 dní, je vhodné reagovat velmi rychle, neboť právní řád české republiky zná několik způsobů, jak zamezit převodu vlastnického práva během výše uvedené 20 denní lhůty.

Pokud by skutečně nakládal s nemovitostí někdo bez Vašeho vědomí, je vždy vhodné obrátit se na českého advokáta, který se specializuje na problematiku nemovitostí a který Vám dokáže poradit nejvhodnější postup v dané věci.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Kalín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Elizabeth Leseur: How Prayer and Sacrifice Can Save Souls

Elizabeth and Dr. Felix Leseur

Time and time again, we have been directed and educated how penance serves as a way to atone for our sins. The three young seers at Fatima, Lucia, Francisco and Jacinta, after being shown a glimpse of hell by our Blessed Mother, wanted to save as many souls as they could and they knew that penance was the way to do it. In 1918, Jacinta 8, and Francisco 10, contracted the Spanish flu. Lucia, the eldest seer, visited Francisco and asked if he was suffering much, he replied, "Yes, I am. I suffer it all for the love of Our Lord and Our Lady. I want to suffer more and I can't." Similarly when Jacinta fell very ill with diseased ribs, Lucia went to visit Jacinta and described her in the following way, "I found her as happy as always to suffer for the love of God and the Immaculate Heart of Mary, for the conversion of sinners..." Love accompanies the selfless who take on suffering, with many volunteering for suffering in order to save the souls of others. One such story is that of Elizabeth Leseur.

Elizabeth was born in Paris in 1866 to a wealthy bourgeois Catholic family. In 1887, she met Dr. Félix Leseur who also came from a well-to-do Catholic family. Shortly before they married in 1889, Elizabeth discovered that Félix was no longer a practicing Catholic and not long after, Dr. Félix Leseur became the editor of an anticlerical, atheistic news-

paper in Paris. The bond of the two was strong, however their religious disagreements became more and more apparent. Elizabeth endured constant attacks on her Christian beliefs by her husband. Those attacks eventually deepened Elizabeth's faith and she decided to make it her mission to pray for the conversion of her husband. With years of Felix's ceaseless attacks on her religion, Elizabeth continued to endure all with great calm and kindness, becoming a pillar in charitable society and a wonderful example of a pious woman. Even as her health deteriorated, Elizabeth remained steadfast in her convictions and her thoughts were not of her own suffering but to save her husband's soul so that they could be together in eternity. In 1907, her health deteriorated to the extent that she was forced to lead a sedentary life. In 1911 she had surgery and radiation for a malignant tumor and in a couple of years became so ill that she was bedridden. She died from cancer in May 1914.

After her death, her husband found a note by her addressed to himself. It read...

"In 1905, I asked almighty God to send me sufficient sufferings to purchase your soul. On the day that I die, the price will have been paid. Greater love than this no woman has than she who lay down her life for her husband."

The letter also prophesied that Felix, the firm atheist would become a priest. Despite all of this, Felix still had doubts. He decided to visit the Marian shrine of Lourdes, wanting to expose the reports of the healings there as fake. At the Lourdes grotto however, he experienced a religion conversion. In 1923, the former ardent atheist, Dr. Felix Leseur was ordained a priest.

The suffering that Elizabeth asked for so that she may save her husband's soul is an example of the love that Jesus had for all of us. In this time of Lent, let us repent and do penance so that we may save many souls, including our own, from the hell that our Blessed Mother showed to the 3 seers. In the words of Sister Lucia...

Fr. Leseur

"She opened Her hands once more, as She had done the two previous months. The rays [of light] appeared to penetrate the earth, and we saw, as it were, a vast sea of fire. Plunged in this fire, we saw the demons and the souls [of the damned]. The latter were like transparent burning embers, all blackened or burnished bronze, having human forms. They were floating about in that conflagration, now raised into the air by the flames which issued from within themselves, together with great clouds of smoke. Now they fell back on every side like sparks in huge fires, without weight or equilibrium, amid shrieks and groans of pain and despair, which horrified us and made us tremble with fright (it must have been this sight which caused me to cry out, as people say they heard me). The demons were distinguished [from the souls of the damned] by their terrifying and repellent likeness to frightful and unknown animals, black and transparent like burning coals. That vision only lasted for a moment, thanks to our good Heavenly Mother, Who at the first apparition had promised to take us to Heaven. Without that, I think that we would have died of terror and fear."

By Jana Krcek

The Lord descends into hell

From an ancient homily on Holy Saturday

Something strange is happening — there is a great silence on earth today, a great silence and stillness. The whole earth keeps silence because the King is asleep. The earth trembled and is still because God has fallen asleep in the flesh and he has raised up all who have slept ever since the world began. God has died in the flesh and Hell trembles with fear. He has gone to search for our first parent, as for a lost sheep. Greatly desiring to visit those who live in darkness and in the shadow of death, he has gone to free from sorrow the captives Adam and Eve, He who is both God and the Son of Eve. The Lord approached them bearing the Cross, the weapon that had won him the victory. At the sight of him Adam, the first man he had created, struck his breast in terror and cried out to everyone, 'My Lord be with you all.' Christ answered him: 'And with your spirit.' He took him by the hand and raised him up, saying: 'Awake, O sleeper, and rise from the dead, and Christ will give you light.'

I am your God, who for your sake have become your son. Out of love for you and your descendants I now by my own authority command all who are held in bondage to come forth, all who are in darkness to be enlightened, all who are sleeping to arise. I order you, O sleeper, to awake. I did not create you to be held a prisoner in Hell. Rise from the dead, for I am the life of the dead. Rise up, work of my hands, you who were created in my image. Rise, let us leave this place, for you are in me and I in you; together we form one person and cannot be separated.

For your sake I, your God, became your son; I, the Lord, took the form of a slave; I, whose home is above the heavens, descended to the earth and beneath the earth. For your sake, for the sake of man, I became like a man without help, free among the dead. For the sake of you, who left a garden, I was betrayed to the Jews in a garden, and I was crucified in a garden.

See on my face the spittle I received in order to restore to you the life I once breathed into you. See there the marks of the blows I received in order to refashion your warped nature in my image. On my back see the marks of the scourging

I endured to remove the burden of sin that weighs upon your back. See my hands, nailed firmly to a tree, for you who once wickedly stretched out your hand to a tree.

I slept on the Cross and a sword pierced my side for you who slept in Paradise and brought forth Eve from your side. My side has healed the pain in yours. My sleep will rouse you from your sleep in Hell. The sword that pierced Me has sheathed the sword that was turned against you.

Rise, let us leave this place. The enemy led you out of the earthly Paradise. I will not restore you to that Paradise, but will enthrone you in heaven. I forbade you the tree that was only a symbol of life, but see, I who am life itself am now one with you. I appointed cherubim to guard you as slaves are guarded, but now I make them worship you as God. The throne formed by cherubim awaits you, its bearers swift and eager. The Bridal Chamber is adorned, the banquet is ready, the eternal dwelling places are prepared, the treasure houses of all good things lie open. The Kingdom of Heaven has been prepared for you from all eternity.

*The Liturgy of the Hours
Holy Week - Saturday
<http://www.liturgies.net>*

Hrad Kašperk

skřítkci, strašidlo Šplhavec a čarodějnice Swiza

Královský gotický hrad Kašperk (německy: Karlsberg) stojí v Šumavském podhůří poblíž městečka Kašperské Hory (dříve: Reichenstein). Toto městečko najdete JV směrem od okresního města Klatovy v České republice. Hrad Kašperk byl postaven cca 2,5 km SSV (téměř S) směrem od dnešního městečka Kašperské Hory a současně cca 1 km SZ směrem od malé obce Žlíbek. Hrad Kašperk stojí na zalesněném kopci v nadmořské výšce 886 m poblíž kdysi velmi frekventované „Zlaté stezky“. Je nejvýše postaveným středověkým hradem v České republice.

Zlatá stezka byla svého času jednou z nejvýznamnějších obchodních cest, vedoucích do střední Evropy. Roku 1356, kdy byla zadána stavba hradu Kašperk, přetrvával v Českém království nedostatek kuchyňské soli. A právě kuchyňská sůl byla tehdy hlavním našim dovozním artiklem. Kromě kuchyňské soli se k nám vozily vzácné tkaniny, šperky, zbraně, jižní ovoce, koření, víno, aj. V opačném směru se na vozech tažených koňmi převážely naše produkty: obilí, slad, med, chmel, vlna, pivo, aj. Označení „Zlatá“ tato stezka získala pro mimořádnou výnosnost obchodu, který na ní probíhal. Nejlepší érou hradu Kašperk bylo 14. a 15. století. Povinností posádky hradu Kašperk bylo střežit a bránit až do té doby slabě chráněnou část Zlaté stezky.

Za vlády českého krále Jana Lucemburského (1310–1349) došlo v Kašperských Horách k velkému růstu těžby zlata, a tím také k přisunu většího množství obyvatel. Současně byla tato oblast ohrožována sousedním Bavorskem. Král Jan při konfliktu s vévodou bavorským využil k boji na 600 místních havířů, za což se jim i městu dostalo pozornosti a královských privilegií. Ohrožení ze strany Bavorů trvalo i po nástupu na trůn Janova syna Karla IV. Proto císař a král Karel IV. roku 1356 pověřil stavitele Víta Hedvábného výstavbou hradu, který měl Zlatou stezku a zemskou hranici s Bavorskem bránit. Hrad dostal po svém zakladateli jméno Karlsberg (Kašperk je českou zkomoleninou názvu Karlsberg).

Stavba hradu a jeho vnějšího opevnění probíhala na tu dobu nezvykle rychle – pouhých 5 roků. Císař a král Karel IV. pak roku 1361 udělil sobě a všem budoucím držitelům hradu „hrdelní právo“ pro celý Prácheňský kraj. Bylo to právo a povinnost pečovat o veřejný pořádek, bezpečnost a stíhat provinilce. Proto se v hradu Kašperk v případě nutnosti konaly soudy a popravy vrahů, loupežníků, zrádců, apod.

Prvním objektem, do kterého se dnes návštěvník hradu Kašperk dostane západní bra-

nou hradu, je velký protáhlý dvůr. Kdysi byl západní vstup bráněn padacím mostem, příkopem a baštou, vtěsnanou mezi hradební zdi. Na hradním dvoře byla vybudována 2 sklepení. Jedno pod již zmíněnou baštou, druhé, společně s cisternou na vodu a s černou kuchyní, na protějším konci dvora. Teprve mnohem později byla na tom konci dvora postavena malá budova, sloužící dnes jako kancelář a ubytovna pro správce hradu.

Jádro hradu Kašperk bylo vytvořeno ze dvou čtyřhranných 27 m (nebo 30 m) vysokých strážních věží a hradního paláce. Celé jádro hradu mělo být hájeno až do posledního muže, proto se do něho dalo vstoupit pouze jediným vchodem. A to opět jenom po padacím mostu – tentokrát z ochozu na přilehlé hradební zdi. Hradní palác byl postaven mezi zmíněnými věžemi a byl s nimi propojen dvěma úzkými chodbami. Palác se skládal z přízemí, 2 obytných poschodí a podkroví. V přízemí paláce byly skladovací prostory.

V 1. poschodí hradního paláce byl velký reprezentační sál, vytápěný kamny. Sál byl ozdoben nástěnnými malbami, v okenních výklencích sálu byly lavice. Všechna venkovní okna hradu byla zasklená! To v polovině 14. století ještě nebylo samozřejmostí. Ve velkém sále se konaly hostiny a držitel hradu v něm přijímal významné hosty. Za velkým sálem byla velká roubená komora. Ta byla, jak název napovídá, obložena dřevem, aby bylo snazší v ní udržovat teplo. Vytápěna byla vlastními kamny. V časech míru tato komora sloužila jako obývací pokoj pro hradní dámy a jejich děti.

Podkrovím hradního paláce vedla spojovací chodba mezi oběma strážními věžemi, zastřešená prežovou střešou. K hradnímu paláci těsně přiléhají 2 objemné strážní věže obdélníkového půdorysu obytného typu. Bylo to poslední útočiště obyvatel hradu v případě jeho obléhání. Každá ze strážních věží měla 5 poschodí, jenom druhá a třetí poschodí byla obyvatelná. Obytné prostory byly rozděleny na vstupní předsíně a roubenou dřevěnou komoru s kamny a vnějším oknem. V okenních výklencích byly lavice, všechna vnější okna byla také zasklená. Ve 4. poschodích strážních věží byly středověké koupelny, v jedné věži se zachovala kaple se zbytky nástěnných maleb.

Koncem 16. století začal hrad Kašperk ztrácet na svém významu. Královská pokladnice zela prázdnotou, hrad Kašperk začal chátrat. Panovník se tehdy pokusil rozprodat všechno, co se ještě prodat dalo. A tak roku 1616 zpuštělý hrad Kašperk odkoupilo město Reichen-

stein (dnes: Kašperské Hory). Jeho vlastníkem je až dodnes. Roku 1655 pak přišlo rozhodnutí císaře a krále Ferdinanda III. zbořit ty hrady, které už nebyly pro obranu země potřebné, nebo použitelné. Naštěstí na hradu Kašperk nebyl tento pokyn nikdy vykonán. Přesto hrad Kašperk po dlouhou dobu trpěl – lidé ho využívali jako zdroj levného stavebního kamene. Jako celek však zůstal zachován.

Po podpisu Mnichovské dohody v roce 1938, kdy byli česky mluvící obyvatelé ze Sudet vyháněni, byl hrad Kašperk nabídnut do soukromého vlastnictví Adolfu Hitlerovi. Měl to být dar a poděkování sudetských Němců za vysvobození z českého područí. Adolf Hitler však převzatí hradní zříceninu odmítl. V roce 1968 se hradu Kašperk ujali památkáři a postupně ho zrenovovali. V současnosti tudy projde kolem 50 tisíc turistů ročně. V roce 2005 se na hradě Kašperk natáčela filmová pohádka „Anděl Páně“.

Hrad Kašperk je opředen mnoha mýty a legendami. Tou nejznámější je legenda o desítkách malých skřítků, kteří hlídají zdejší zlato. Při troše štěstí prý je můžete zahlédnout. Nejen kastelán, ale i návštěvníci hradu tvrdí, že se na hradě Kašperk dějí podivné věci. Je to kupř. slábnoucí zvuk kroků tajemných, neviditelných osob v Západní věži hradu. Dále to jsou mihající se postavy a vzrající schodiště bez viditelné přítomnosti člověka. Je to také ponurá až depresivní nálada, která se (někdy) zmocní člověka hned po vstupu do hradu. Řadí prý tu strašidlo zvané Šplhoun. Ten leze po stěnách hradu a náhodně vybrané lidi trhá na kousky! A což teprve to podivné ženské halekání, rozléhající se v lesích kolem hradu a v okolních šumavských lesích!

Ten „zpěv“, dá-li se tomu vůbec tak říkat, patří prý čarodějnicí jménem Swiza. Její přízrak už po celá staletí brázdí husté šumavské hvozdy. Setkání s ní bývá předzvěstí katastrof a pohrom. Zhlédnete-li v lesích vrásčitou stařenu oděnou do vlčí kůže, jejíž hlavu zdobí jelení parohy, rychle se otočte a utíkejte! Nebudete-li dost rychlí, může vás bez milosti jediným svým pohledem proměnit na kámen. Až budete stoupat do kopce ke hradu, dobře si všimněte, kolik různorodých kamenů kolem cesty leží...

S využitím práce Terezy Markové připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

**Foto na zadní straně:
Středověký hrad Kašperk**

